OVOCE DUCHA JE:

Láska
radost
pokoj

Ga 5,22

Živé SLOVO

1994 1

ROČNÍK XXVI

Aký bude rok 1994?

V posledných týždňoch roku 1993 sme mohli v novinách čítať rôzne predpovede od tých "najpovolanejších" - jasnovidcov, veštcov a iných šarlatánov. Titulky vyznievali značne pesimisticky. Väčšina z nich tvrdila, že rok 1994 bude zložitý, pohnutý a asi neprinesie závažnejšie zlepšenia. Francúz Rambert predpovedá aj rychlý rast nezamestnanosti v západnej Európe a jej ďalšie zaostávanie v ekonomickej konkurencii. Astrológ Joji Mundo tvrdí: "Nevidím nič radostného vo svetovom hospodárstve." Nuereni z Nigeru avizuje svetu "sociálne zvraty spôsobené hnutím odporu"... Ak by sme teda mali veriť jasnovidcom, nič dobrého nás v roku 1994 nečaká!

A čo odpovedali obyvatelia Slovenska v sociologickom výskume? Iba 14,5 % opýtaných predpokladá, že rok 1994 bude lepší, 51,6 % si myslí, že bude horšie a necelá štvrtina očakáva podobnú situáciu ako vlani, 9,3 % odpovedalo, že nevie. Obyvatelia Českej republiky sú oprimistickejší. Vo svojich odpovediach sa 33 % vyjadrilo, že rok 1994 bude lepší, 33,4 % že bude horší, 27,4 % že bude rovnaký, 3,9 % odpovedalo, že nevie.

Nuž akú odpoveď dáš Ty, milý čitateľu? Bude lepší, horší, rovnaký, alebo odpovieš "Neviem"? Nie je nám potrebné vedieť, aký bude nastávajúci rok, ale je nám potrebné vedieť, čo hovorí Boh, aké zasľúbenia máme od Neho aj na tento rok.

Neboj sa, lebo ja som s tebou, neobzeraj sa v strachu, lebo ja som tvoj Boh!
Posilním ťa, aj ti pomôžem a podopriem ťa pravicou svojej spravodlivosti...
Preto, milovaní, toto očakávajúc, usilujte sa,
aby vás Pán našiel nepoškvrnených a bez úhony v pokoji.
Zhovievavosť nášho Pána pokladajte za spasenie...
Nemešká Pán so zasľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká,
ale vám zhovieva, lebo nechce, aby niekto zahynul,
ale aby sa všetci dali na pokánie. (Iziáš 41.10, 1.Jána 3,9.14.15)

Veríme tomu? Ak spoliehame vo všetkom na Neho - nebudeme zahanbení.

vh

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství A - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce a administrace: Vsetín, Podsedky 950, PSČ 755 01, telefon (0657) 2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kčs. - Rozšiřuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Vsetín, č. ú. 6935-851/0100. - Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povolen SmŘS Ostrava č.j. 2126-84 ze dne 26. 4. 1984. Dohlédací pošta Vsetín. - Reg. číslo MK ČR 6480. **ISSN 1210-6526**.

??????

Otázky na hlubinu

??????

Jací jsme to jen lidé? Kam spějeme? Co si to jen stále namlouváme? Proč vlastně vůbec žijeme? Na čem budujeme? Čemu doopravdy věříme? Oč s takovým vynaložením času, peněz a zdraví v životě usilujeme?

Je vůbec logické žít ve vzduchoprázdnu, hemžícím se tak zoufale pomíjejícími návnadami, stupňujícími jen chaos, bezbřehé zoufalství a nicotnost? Statisticky jsme všichni jen položky, "potrava pro počítače". Kdo se opozdí, má prostě smůlu. Ostatní se hrnou přes něj dál. Cílevědomě? Pro rodinu, pro vlast, pro ideu? Pro přelud? Jen se nenudit! Žít a smýšlet pozitivně, vyniknout jako kdysi chudák Nero, který byl ještě ve smrtelných křečích skálopevně přesvědčen, jakého v něm svět ztrácí umělce. Aby bylo po mém odchodu (až po odchodu?!) kladně zhodnoceno to, čím jsem se vyznamenal?

Jsme dobří či zlí? Prospěšní anebo příživníci? A co když selže poslední fiktivní jistota? Když zmizí poslední přítel? Odchod do "nirvány"? Do vakua? S Ovidiovým "ore legat populi per omnia saecula fama" nebo s podobnou šalbou? Co potom?

Stále máme dost času a nakonec je ho tak zoufale málo, že nestačíme ani zbilancovat! Stačí jen maličká kolize, a vše je v troskách: rodina, humor, úcta lidí, zázemí, základní životní náplň, zdraví, prostě vše! Nebojíme se ani trošku odpovědnosti před tím, který nás nechal tak dlouho se "plácat" a "kvaltovat" pro nic a za nic? Budeme se vymlouvat na systémy, na tradice, na nevyhnutelnost osudu? Budeme se vůbec moci na něco vymlouvat, přesto, že to po celý náš život bylo naší nejúčinnější zbraní? Nemáme hrůzu před možným zklamáním? Tušíme onu docela osobní, s nikým nesdělitelnou hrůzu před věčnou spravedlností?

To se v nás stále ještě ozývají varovné signály! Ještě stále je čas. Ještě je. Ale jak dlouho? Jak dlouho? Zde nejde o "babské povídačky" ani o bubáctví. Jde o zásadní smysl našeho života, naší existence. Ne o hesla, o ideologie, obyčeje, tradice, formy či systémy. Jde o pořádek nejen za života, ale i po smrti! Jde o to neodkládat vše na poslední chvíli! Smířit se! Uvést vše lidské do souladu s božským plánem! Pokořit se! "Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost!" Je třeba nechat si to vše projít nejen hlavou, ale především srdcem. Jen tak a ne jinak může mít smysl to, co dělám a oč usiluji. Jen tak má smysl lidská láska, radost a pokoj!

Naše lidská měřítka jsou přitom k ničemu! Pochopme to už konečně. Proč nás naše prozíravost nechává na holičkách právě tam, kde by měla být nejintenzívnější? Co když jsme se stali obětí zkázy a zmaru? Nestálo by to za chvilku zamyšlení? Přesto, že život pulzuje jako nikdy předtím a nutí nás k pravému opaku? Dopouštíme se vlastně už podruhé největšího omylu v dějinách lidstva. Nejdřív nás připravil o ráj a teď by nám vzal vyhlídku návratu zpět. A s ní vše ostatní. Neměli bychom se s tím vším obrátit na pravou adresu: na Toho, který byl dříve než my a který naprosto přesně a odpovědně uspořádal naši věčnou blaženost? A o tu nám přece všem jde, anebo ne?

Vždyť je to přece smyslem pozvání Ježíše Krista - největší lásky Boží pro nás, provinilé a chybující lidi - pozvání k odpuštění a smíření! (J 3,16, Mt 11,25-30).

Dr. J.M.

hľadajúci SAUL

Iste ste už niečo hľadali a pri tom ste mohli byť úspešní alebo nie. Hľadanie napĺňa značnú čiastku ľudského života, ak nie vôbec celý. Novonarodené nemluvňa hľadá a u mamičky aj nachádza zdroj obživy. Mladí ľudia hľadajú, dospelí ľudia hľadajú a babička tiež hľadá - keď nie iné, tak aspoň okuliare. Dnes upriamime pozornosť na hľadajúceho Saula, ktorý bol prvým izraelským kráľom.

Jeho príbeh začína v Prvej knihe Samuelovej, 9. kapitole tým, že ho otec Kíš, hospodariaci na pahorkoch Benjamína, poslal hľadať ztratené oslice. Tieto zvieratá vtedy predstavovali pozoruhodnú časť majetku, možno mali slúžiť na ďalšie rozmnoženie chovu. Po neúspešnom hľadaní Saul dostal radu, aby vyhľadal proroka známeho v Izraelovi, ktorý ako vidiaci by mal o zatúlaných zvieratách dačo vedieť. Potom zas hľadali so sluhom vhodný dar pre proroka, aby sa mu ním zavdačili.

Saul nakoniec našiel všetko. Dar pre proroka, potom aj proroka Samuela, oslice a ešte aj to, čo nehľadal - kráľovstvo. Samuel ho totiž na Boží pokyn pomazal za prvého kráľa nad Izraelom. To je ale paradox - Saul hľadal oslice a našiel kráľovstvo!

Kráľovstvo Izraelovo bolo kráľovstvom Božieho ľudu, teda v istom zmysle kráľovstvom Božím. Toto našiel Saul - nehľadajúc ho. Prorok Izaiáš takto oznamuje v neskorších dobách Božie slovo: *"Dal som sa vyhľadať tým, ktorí sa nepýtali po mne, dal som sa nájsť tým, ktorí ma nehľadali. Povedal som: Hľa, tu som, tu som! národu, ktorý sa nenazýval po mojom mene"* (Iz 65,1).

Možno si na ceste za biznisom, za majetkom, ako bol Saul. Nemal by si najprv hľadať toho, ktorý ti oznámi tvoju cestu? Je to Pán Ježiš - osvedčený Radca. On ti chce dať viac ako hľadáš, chce ti dať podiel na nebeskom kráľovstve a to, čo hľadáš, dá ti na dôvažok popri tom.

No, tak už máme zo Saula kráľa. Našiel, čo nehľadal - kráľovský trón. Čo bude hľadať ďalej? Zle hľadá zo svojho kráľovského postu. Hľadá Dávidovu dušu, to značí pripraviť Dávida o život.

Zabudol si, Saul, čo Dávid pre teba znamenal? Ty si mal najvyššiu postavu z Izraela, ale Goliáša si sa bál. Ani tvoj syn Jonatán v plnej zbroji, ale mládenec Dávid bojoval za ľud a porazil Goliáša. Pamätáš, aký si mu bol vďačný, ako si mu dal za ženu svoju dcéru? Potom ťa prepadla žiarlivosť na jeho úspechy a vedie ťa k tomu, že tvojou najhlavnejšou politickou úlohou povýšenou na prvorodý záujem kráľovstva je nájsť a zabiť Dávida.

Beda človeku zaslepenému nenávisťou a chorobnou žiarlivosťou. Dávid mal možnosť dvakrát Saula zahubiť, ale nechcel to urobiť. Saulovi vytýka: *"Vyšiel kráľ Izraelov aby hľadal jednu blchu..."* Taký nepatrný sa videl Dávid vo svojich očiach a Saul si má uvedomiť, že hľadať jednu blchu je nenáležité pre kráľa.

Nie sme zavše podobní Saulovi, že z nelásky a žiarlivosti hľadáme jednu blchu? Ach, keby aspoň jedna bola na tom či onom domnelom nepriateľovi - kým on je možno naším bratom, sestrou. Nedobre je zameraný život človeka, ktorý nemá čas na podstatné veci záujmu kráľovstva, ale hryzie sa hľadaním jednej blchy. Nech nám neuniká v živote podstatné pre náš hnev.

Nemal Saul ľahký život a ani úspešné kraľovanie. Zlý duch ho často napádal a jeho neistota ho viedla k letargii. Pred bojom s Filištínmi nemal dobrú predtuchu a túžil poznať svoju budúcnosť. Preto, keďže už prorok Samuel nežil, rozhodol sa vyhľadať vešticu, ktorá by mu sprostredkovala styk s prorokom, aby sa vopred dozvedel výsledok nastávajúceho boja. Nehľadal Božiu tvár, nepoužil Dávida, ktorý mal neprestajný kontakt s Bohom, ale dal vyhľadať vešticu. A to nebolo práve ľahké, lebo nedávno nariadil kráľovským výnosom všetkých veštcov a veštice v zemi vykynožiť. No čo hľadal, našiel. Nedozvedel sa však nič potešujúce - dostal predpoveď porážky a smrti pre seba i svojich synov.

Túži niekto z vás vedieť svoju budúcnosť v blízkej či vzdialenejšej dobe? Božie Slovo všetkých dôrazne varuje pred hľadaním kontaktov s nečistými silami, ktoré človeka potom opantajú a uvedú do záhuby. Za Radcu sa ponúka Pán Ježiš a On prostredníctvom svojho Slova a Ducha Božieho ti tvoju budúcnosť oznámi. Hlavne budúce miesto vo večnosti, ale aj dôsledky jednotlivých krokov, ktoré chceš vykonať. On oznamuje, že budúcnosť má človek pokoja, ten, kto našiel pokoj v ňom. Pán Ježiš niesol na kríži trest za náš pokoj, kým sme boli ešte hriešnici nezmierení s Bohom. K Nemu poď - a nie k ľudským vedomcom alebo ku snárom a horoskopom. Pán Boh to všetko označuje za ťažký hriech.

Po tragickej smrti Saula a jeho synov sa stal izraelským kráľom Dávid. Aj on hľadal. Hneď na začiatku kraľovania dal príkaz: *"A dopravíme truhlu svojho Boha k sebe, lebo sme ju nehľadali vo dňoch Saulových"* (1Pa 13,3). Ľud schválil tento kráľov návrh. A vráťme sa k Saulovi. Dávid hovorí: Za jeho dní sme nehľadali truhlu svojho Boha. Truhla zmluvy bola najdôležitejším predmetom svätostánku a predstavovala Božiu prítomnosť. Tam sa kropilo krvou v deň zmierenia, tam sa obnovoval kontakt národa s Bohom. No ale na to Saul nemal čas, aby sa staral o také veci, lebo stále hľadal dačo nepodstatné. Tak žil, tak aj tragicky skončil - nehľadal pravé veci v pravý čas.

Ale vy hľadajte najprv kráľovstvo Božie a to ostatné vám bude pridané, hovorí Pán Ježiš. Nehľadajme teda len oslice - majetok, zisk, keď má Pán pre nás kráľovstvo. Nehľadajme jednu blchu, k čomu by nás mala dohnať neláska a žiarlivosť, ale dobré veci pre svojich blížnych. Nehľadajme odpovede na našu budúcnosť v snároch, horoskopoch, u vedomkýň a podobne, čo je hriech, ale v stíšení v Božej prítomnosti a v zhromaždení jeho ľudu. A nadovšetko - hľadajme Pána Ježiša, dajme Mu to podstatné miesto vo svojom živote. On je potrebný každému k večnému životu.

ik

DOBA NÁRODOV

Pán Ježiš na Olivovej hore hovoril o dobe národov (Mt 24), v ktorej bude Jeruzalem šliapaný od pohanov. Toto proroctvo sa čoskoro naplnilo. Prišiel Titus a zabral Jeruzalem, zničil chrám a odviedol zajatých Židov preč, presne tak, ako to Pán predpovedal.

Táto doba národov trvá teraz takmer 2000 rokov. Pán Ježiš prišiel do svojho vlastného, ale jeho vlastní ho neprijali. Preto blúdili dve tisícročia medzi národmi, bez chrámu, bez národnej vlasti. Boží ľud - Izrael - bol odstavený bokom, a nám, pohanom, sa dostalo v hojnej miere počuť evanjelium milosti. Tak, ako Izrael mal svoju dobu od Abraháma po Krista 2000 rokov, tak tiež dal Boh národom ich dobu milosti. Podľa stavu vecí smieme predpokladať, že sa skoro skončí, lebo evanjelium bolo zvestované naozaj na všetkých kontinentoch a Izrael dostal svoj národný štát. To sú náznaky

toho, že doba národov sa blíži ku svojmu koncu.

Pavel v Rimanom 11,25 hovorí o tajomstve, že Izraela stihlo zatvrdenie dotiaľ, pokiaľ nevojde plnosť pohanov. Tieto obidve skutočnosti stoja teda vo vzájomnom celkom konkrétnom vzťahu: raz sa stalo zatvrdenie Izraela spasením pre pohanov, po druhýkrát povedie doplnenie Cirkvi (plný počet z národov) k tomu, že bude znova postavený rozpadnutý stán Dávidov. Boží plán je hotový a On ho prevedie, keď príde určený čas a hodina. prip. jos

O tom, čo je pre koho malé alebo veľké, rozhoduje každý sám. Je celkom prirodzené, že ľudia radi poznávajú, skúmajú a oceňujú veci okolo seba. Často celý život venujú tomu, v čom našli záľubu. Sú uchvátení a nadšení pre svoju "vec", často bez ohľadu, či to má aj zmyseľ, alebo nejakú hodnotu. Ale, sú tu aj nebeské duchovné hodnoty, po ktorých môžu tak isto siahnúť. Niekoľko príkladov snáď postačí, aby sme si dobre premysleli, na akú hodnotu dáme svoj kredit.

Niekto vidí hlavný zmysel života v tom, že sa chce stať známym. Chodí krížomkrážom po svete a nadväzuje známosti s ľuďmi. Iný sa zase chce stať slávnym. Všetko možné robí preto, aby sa o ňom písalo, čítalo a hovorilo. Iný chce byť veľmi vzdelaný, učiť a učiť sa. A práve tá "veľká" vzdelanosť mu bráni dostať sa k hodnotám, ktoré sa prijímajú vierou. Sú aj takí, čo chcú byť bohatí. Celý život sa ženú za bohatstvom a nakoniec s prázdnou rukou idú do večnosti. Je ešte veľa vecí a oblastí, kde ľudia chcú uplatniť svoje ambície. Život človeka je však príliš zložitý a tajomný, aby ho uspokojili len tieto veci. Všetka práca človeka je pre jeho ústa, duša sa tým nenasýti (Ka 6,7). Alebo čože to osoží človekovi, keby získal hoci aj celý svet a svoju dušu utratil (Mt 16,26).

Božie slovo nám ukazuje únik zo začarovaného kruhu nezmyselných hodnôt, a hodnôt vôbec, ak im dáme v našom živote správnu prioritu. No, je naozaj veľkým ziskom pobožnosť so spokojnosťou. Lebo nedoniesli sme ničoho na svet a je zrejmé, že ani nemôžeme nič odniesť (1Tm 6,6-7).

Tak teda pobožnosť je tým veľkým ziskom? Áno! Ale pozor! Pobožnosť nie je náboženstvo, ani vstup do nejakej cirkvi, ba ani to, keď niekto uznáva Božiu existenciu. Pobožnosť je: Uveriť v Pána Ježiša Krista a prijať ho ako svojho Spasiteľa. Chodiť denne so živým Bohom a pýtať sa po jeho vôli. Pobožnosť je: viera, nádej a láska v praxi. Vierou berieme z Božích zasľúbení, nádejou sa vznášame bližšie k Bohu a láskou sa legitimujeme ľuďom. Takáto pobožnosť so spokojnosťou je tým mojím veľkým ziskom, je mojou veľkou devízou. Je podložená krvou Pána Ježiša a mojou vierou v neho. Budem ňou platiť v nebesiach, jej hodnota nebude devalvovaná po celú večnosť. Áno, Pán Ježiš je tým mojím veľkým ziskom, On je tou mojou veľkou devízou. Toto obrovské bohatstvo som získal celkom zadarmo, skrze vieru. Som šťastný a bohatý. Je to dobrý pocit, keď viem, že môj kapitál mám uložený v nebeskej banke.

Chceš byť aj ty takým boháčom? Isteže áno, veď kto by nechcel byť bohatý. Chcem ti však povedať celkom nahlas, že musíš byť pritom, keď Boh rozdáva milosť... Tak choď! Pýtaš sa, kam? Nie veľmi ďaleko, musíš vstúpiť na nepriateľské územie - do seba! Tam sa to všetko odohrá a vyrieši. Nuž šťastnú cestu... pk

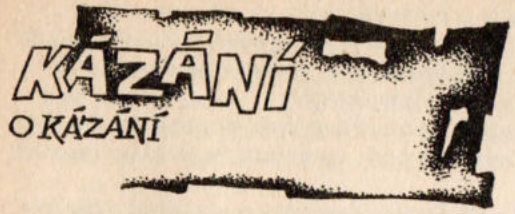

V Křesťanských sborech usilujeme o zachování principu všeobecného kněžství. V praxi to znamená mj. také to, že nemáme stálého místního kazatele, ale že se ve sboru střídají bratří, kteří jsou Pánem obdařeni ke službě Slovem a cítí se vedení Duchem svatým k tomu, aby v určitou dobu přednesli to, co sbor potřebuje ke svému duchovnímu růstu. Tato jistě biblická zásada (viz 1K 14,26-33) má ale i svá úskalí. Mezi ně patří i to, že většina našich bratří jsou lidé, kteří se nikdy nezabývali uměním kázat. Jejich zvěst je sice spontánní, ale někdy také roztříštěná a nejasná. Následující článek se pokouší alespoň trochu pomoci ujasnit si některé základní zásady, jimiž bychom se my, sloužící bratří, měli řídit, chceme-li se vyvarovat běžných chyb, které mnohdy bolestně pociťujeme jak my sami, tak i naši spolubratří i posluchači.

1. Předmět služby

Je třeba, aby služba odpovídala charakteru shromáždění. Jak známo, schématismus pobožností našich sborů počítá s těmito sejitími: Památka Páně (Večeře Páně), biblická hodina, modlitební hodina, evangelizační shromáždění - pokud odhlédneme od účelových sejití k jiným cílům.

U **Památky Páně** je službu třeba zaměřit k osobě Pána Ježíše, k Jeho oslavě, aby On sám byl centrem naší pozornosti. Připomínáme si jeho dílo, život, smrt, vzkříšení, slávu atd. Zabývat se jinými, byť i palčivými a potřebnými tématy je jeho Památky nedůstojné. *Na slavnostní recepci se také neprojednávají banální byť i aktuální témata.*

Při **modlitební chvíli** by měla být služba Slovem opravdu úvodem k modlitbám. Není dobré ji neúměrně protahovat a dělat z modlitebního shromáždění další biblické, k němuž je pak přilepena modlitební "desetiminutovka" či čtvrthodina, vyplněna navíc dlouhými dvěma až třemi modlitbami. Takové modlitební shromáždění ztrácí úplně svůj smysl. Úvod k modlitbám by měl být opravdu jen úvodem k modlitbám a měl by se jich týkat - ať už příkladem modlitebního úsilí Božích lidí o Boží pomoc, či slovem potěšení v těžké situaci, povzbuzení k rozhodnosti apod. Měla by obsahovat konkrétní předmět modliteb.

V **biblických hodinách** je třeba, aby toto shromáždění přinášelo věřícím opravdovou duchovní stravu. Pokud se probírá určitý text, měla by být služba jeho **výkladem**, ne snůškou nejrůznějších zbožných myšlenek. Totéž platí i tehdy, je-li kázání zaměřeno na určité téma. Je žádoucí sledovat tento postup:
- co Písmo říká (pozorování),
- co to znamená (výklad),
- co z toho vyplývá pro mne osobně (aplikace).

Při **evangelizačních shromážděních** nenechávejme přebytečný prostor zbytečným polemikám a diskusím o Boží existenci. Usilujme raději o to být svědky o Boží milosti v Pánu Ježíši, ne velkými, ale pravdivými slovy.

Evangelium nesme pozitivně tím, co člověk může získat v Kristu, ne bořením toho, co lidé mají.

Je třeba se s posluchačem ztotožnit (a to zejména přiznáním své hříšnosti, slabosti, nedokonalosti, potřeby milosti a své závislosti na Boží pomoci) a pak společně s ním jít k Bohu. Hrubá a zásadní chyba je stavět se nad posluchače. Připomeňme si postoj apoštola Pavla: "Všem jsem se stal vším, abych vždy někoho získal."

Poznámka: Někdy je ovšem nutno uvedený schématismus zcela záměrně porušit. Platí totiž další důležitá zásada, v našich sborech mnohdy opomíjená, že je nutno reagovat pružně na danou situaci.

Např. Máme-li biblické shromáždění a přijdou na ně neobrácení přátelé, je třeba téma přizpůsobit jejich předpokládané situaci. Nebudeme s nimi jistě probírat otázku mluvení jazyky či pokrývky hlav sester (když to přeženu), jak jsme měli v programu, protože to jsou otázky pro ně v této chvíli nevzdělavatelné, ale budeme se snažit přibl jimžit potřebu spásy a milost v Pánu Ježíši, protože bez této znalosti zahynou v hříchu. A naopak, je-li právě podle zvyklosti evangelizační shromáždění a "shodou okolností" právě žádný neobrácený přítel nepřišel, nebudeme horlivě zvěstovat evangelium, jak se mnohdy kupodivu děje, ale poohlédneme se po slovu k povzbuzení života víry věřících. Evangelizovat věřícím je totiž "nošením dříví do lesa" - ti mají jiné potřeby a je škoda, jestliže je ignorujeme jen proto, že je právě "evangelizační".

2. Obsah služby

I k obsahu vlastní služby je třeba leccos připomenout:

První a nejdůležitější, snad zcela samozřejmou, ale přesto občas opomíjenou zásadou je, aby byla **založena na Božím slově**. Stávají se případy, že sloužící bratr po celou dobu neotevře Písmo. Hovoří sice **o Bibli**, ale ne **z Písma**.

Při výkladu biblické zvěsti nesmíme příliš **popouštět uzdu fantazii** (i když bez určité míry fantazie by služba byla fádní).ikdy však nesmíme jít dále než Písmo a mluvit o tajemstvích, které Boží slovo samo nezjevuje. Je prospěšnější říci pokorně "nevím" než rozvíjet vlastní úvahy o tom, co Bible neříká. To platí zejména u obtížných míst Písma.

Přečtené místo není vývěsným štítem, za který lze schovat cokoliv. Máme se nechat **vést textem**, ne text přizpůsobovat a využívat pro své cíle a potřeby. Rozhodující je to, **co říká Bible**. To máme při výkladu vysvětlovat a ne podpírat biblickými citáty své vlastní názory.

Je správné a biblicky zdůvodněné používat příklady pro ilustraci a snadnější pochopení biblických pravd. Pán Ježíš sám používal podobenství, příklady ze života používali také apoštolové (vojáci, zápasník, běžec, oráč atd.) Je však ale třeba dbát na to, aby použité příklady byly pravdivé. Nemůžeme si dovolit pouštět se do domněnek a dohadů, abychom nehlásali tragické omyly.

Použijeme-li životopisy a výroky historických osobností, musíme být plně přesvědčeni o správnosti údajů, které citujeme. Nesmíme jim vkládat do úst slova, které neřekly, ani jejich výroky jakkoliv zkreslovat.

3. Délka služby

Často se dopouštíme chyby tím, že "sloužíme" příliš dlouho (dokonce až 45 minut!), přičemž pak posluchači většinou nevědí, co jsme vlastně chtěli říci. Není to jen jejich nepozornost, ale má to i jiné příčiny. Měli bychom dbát na tyto zásady:

Mluv, máš-li co říci! Nechoď nikdy mluvit proto, že by bylo dlouho trapné ticho (anebo aby snad dokonce nevstal někdo, kdo by neměl mluvit!!!). Komu je jasné, co chce říci, má utříděné myšlenky a snadno dokáže svůj projev podstatně zkrátit, protože

rozlišuje mezi podstatným a okrajovým. Kdo nemá jasno v tom, co chce říci, zabíhá do dílčích okrajových myšlenek, které rozvíjí, a ty pak zastírají celkový smysl. Taková služba pak působí rozmazaným nejasným dojmem (nikdo si nepamatuje, co ten bratr řekl).

Buď sám ukázněný! Občas slýcháme námitku, že se délka služby nemá omezovat, protože je to omezování Ducha svatého. Domnívám se, že to není biblicky přesné (pokud to ovšem není dokonce vyslovená lež, je-li to řečeno z jiných pohnutek), protože Boží slovo nás mj. učí těmto zásadám:

- proroci mají mluvit dva až tři (1K 14,29). Mnohdy mluvíme totiž o omezování Ducha, jedná-li se o nás, méně nás však už zajímá, že na bratra někdy zbude jen několik minut,
- duch proroka má být poddán proroku (1K 14,32),
- "Pakli by jinému tu přísedícímu zjeveno bylo, první mlč!"
- Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje (v.33).

Omez sám sebe, nedopusť, aby tě museli omezovat jiní.

Dodrž své slovo! Občas se stává, že někdo z bratří na počátku své služby prohlásí zcela vážně: "Budu mluvit jen krátce, aby mohli bratří ještě posloužit..." - a pak vyčerpá téměř celý čas sám. To je nedodržení slova a stěží bude za takovou službou Boží požehnání.

4. Zneužití služby, chyby v službě a jejich korekce

Občas dochází i k tak smutné záležitosti, jako je zneužití služby Slovem. Nenamlouvejme si, že se to nemůže stát, že z kazatelny zaznívá jen Boží slovo!

Stává se, že někdo z bratří svévolně vystoupí a zcela bezohledně (i v přítomnosti neobrácených lidí a lidí neutvrzených ve víře) obhajuje své vlastní názory, o nichž ví, že je v nich osamocen, přičemž neopomine svou osamocenost dokonce zdůrazňovat a veřejně zdůvodňovat, např. citací slov starozákonních proroků Izraeli, který nechtěl přijmout jejich poselství.

Anebo bratr hovoří veřejně o chybách a poklescích druhého bratra či sestry. Nejmenuje sice nikoho, ale všichni v malém sboru vědí své... Co přitom prožívá přítomný postižený, který nemá možnost se nijak bránit, je nabíledni. Bratří, to je **zneužití služby Slovem**, ke kterému se nikdy nesmíme snížit.

Služba slovem vyžaduje vždy svatou bázeň před Bohem i před lidmi. Stůl ve shromáždění není Hyde Park ani řečnický pult v parlamentě, kde se může každý po libosti vyřečnit. Jsme si vědomi toho, že stojíme "na místě Kristově"? Víme, že "z každého slova budeme vydávat počet"?

V otázkách odlišného poznání jednotlivých bratří ve sboru (a k tomu zcela přirozeně dochází) je třeba dávat obzvláště pozor! Tyto věci se řeší v užším obecenství bratří, ne na veřejném shromáždění. Dbejme na velmi důležitou zásadu, aby naše veřejné svědectví bylo jednotné.

Rád bych se dotkl ještě jedné chyby, které se občas dopouštějí u víře mladí bratří: Ve svém zápalu pro Pána a ve své upřímné a opravdové touze líbit se jemu vidí chyby ve společenství a mají přirozenou a zdravou touhu po nápravě. Domnívají se, že jsou jediní, kdo tyto chyby vidí a že jsou Pánem určeni k tomu, aby věc uvedli na pravou míru. A tak se pustí se zápalem do obvykle předem prohraného boje. I když mají v zásadě pravdu, chybí této pravdě zkušenosti života víry, soucit s těmi, kdo z nejrůznějších důvodů selhali a vědomí své vlastní nedostatečnosti. Je-li pak jejich služba provázena příliš suverenním vystupováním, je neštěstí hotovo. Místo aby byla poznaná pravda zdrojem

požehnání, je zdrojem zármutku citlivějších a pohoršení méně citlivých posluchačů. Kéž nás Pán všechny chrání od takové suverenity, která se domnívá, že naše poznání je to jediné pravé a že ostatní se mýlí. Jinou záležitostí je přitom skutečnost, že řada posluchačů nepřijímá občas službu mladších jen proto, že sami sice cítí, že zvěst je v jádře pravdivá a že by ji měli vlastně sami žít, ale oni ji nežijí - jsou jí zaskočeni a reagují odmítavě. To však je jiné téma.

Dojde-li k chybám ve službě (a to se stává), způsobeným nejasnou formulací, nedomyšleností a uspěchaností, je třeba je korigovat s maximálním taktem, ne neomaleně a okatě, aby si toho všichni museli všimnout. Jde-li o nezásadní otázky, je mnohem lépe je mlčky přejít anebo je projednat v lásce a v pokojném duchu v osobním rozhovoru.

Tyto myšlenky nejsou teoretizováním, vyplynuly z dlouholeté praxe v místním sboru. Jistě mnozí z vás to cítí podobně. Cílem není kritizovat, moralizovat a poukazovat na chyby jiných, ale naopak, vést zvláště mladší generaci k tomu, aby se podobných chyb vyvarovala. Jde přece o to, aby naše shromáždění skýtala posluchačům především zdravou, hutnou a biblickou "stravu", umožňující růst a zdravý vývoj všech křesťanů. Jde přece o to, abychom si odnášeli ze shromáždění a ze služeb tam pronesených, co největší požehnání..

tp

Špatná paměť

"Nikdy jsem neměl zvlášť dobrou paměť," řekl starší muž své manželce, "ale je to stále horší a horší". Nedokáže si už vzpomenout na podrobnosti, pletou se mu dny a jejich části. Ve stáří člověk stejně povětšinou žije vzpomínkami. Co ale, když už vzpomínky pominou? Pak nakonec nezůstane nic. "Bojím se," říká jeho žena, "že postupně zapomene všechno". Tak ubíhá život řady starších lidí, i přes jejich jinak dobrý zdravotní stav. A může to jednoho dne potkat i nás.

Dnes ještě může každý, kdo čte tyto řádky a má rozum v pořádku, dát si do pořádku svůj vztah k Pánu Bohu. Jak tomu máme rozumět?

Velký Bůh totiž nestárne a také nemá v paměti mezery. Naše činy, přestupky, opomenutí, ale i hříšné myšlenky nezapomíná, ani když vypadnou z naší paměti. Zapomenuté a odběhnuté věci taky samy od sebe nezmizí. Mimoto jsou naše prohřešky důsledně zapsány v nebeských "knihách", jak nás ujišťuje Bible.

Proto je tak důležité, aby stará provinění - a denně k nim přistupují další a další, byla dána před Bohem do pořádku. Vyznávejme proto vše, o čem víme, protože i kdybychom měli sebevětší životní zkušenosti, před ním stejně nemůžeme obstát. On nám odpustí, protože dluh už byl zaplacen jeho Synem Ježíšem Kristem, ovšem za předpokladu, že se věrou chopíme jeho oběti.

Ó, tak to bolo v Božej rade:
dať život večný duši mladej,
ktorá sa v hriechu trápila.
Vyviesť ju z rabstva do voľnosti,
láskou ju veľkou denne hostiť
sťa vtáča vzlietla z osídla.
Hľa, voľné lieta - slasť po žiali -
Záchrancu spevmi lásky chváli.

Tá láska v srdci rozlieva sa
a ono blahom, šťastím jasá,
všetkého v nej má navždy dosť.
Chápe ten zázrak len tak málo,
že predsa vierou spásu vzalo,
ďakuje denne za milosť.
Z nej v Kristu nový život vlastní,
pokojný, čistý, krásny, šťastný.

Je však i plný práce, služby -
v nej v čin sa menia srdca túžby
Jemu sa láskou odvďačiť,
čo život za nás obetoval...
hoc vzdá Mu vďaku denne znova,
či žitie na to postačí?
On duše vďačnosť veľmi cení -
s ňou láska znesie všetky zmeny.

Je život nový tiež čas boja:
na jeho ceste skúšky stoja,
čo vieru srdca preveria.
No nikdy zničiť nemôžu ju,
hoc víchre divé na ňu dujú -
zvíťazí detská dôvera.
Sťa zlato, čo sa v ohni skúša,
z nich prečistená vyjde duša.

Zrak viera do dní nových zhliada:
čo je v nich, duša znať by rada,
no je to pred ňou zakryté.
Však jedno pre ňu cele isté,
že nesklameš ju, Pane Kriste,
dlie v Tebe - v pevnom úkryte.
Ó, prijmi duše vďaku vrelú
a veď ju domov, k nebies cieľu!

Jak prenesmierna Lásky cena:
Synovi neodpustil pre nás,
Boh za nás na smrť vydal Ho.
Ako by nám s Ním všetko nedal? -
nenechá napospas nás biedam,
keď kúpil nás tak predraho.
Tak ver Mu denne, duša drahá,
v Ňom je tvoj pokoj, prameň blaha!

jh

Syn človeka nemá kam skloniť hlavu

"Líšky majú svoje nory a nebeskí vtáci svoje hniezda, ale Syn človeka nemá kam skloniť hlavu." Takúto odpoveď dostáva človek, ktorý sa sám rozhodol a prihlásil sa nasledovať Pána Ježiša. Nie hocijako, ale naplno: "Pôjdem za tebou kamkoľvek by si šiel!" Tam, kde je Pán, tam chce byť aj jeho učeník. Tak a jedine tak je to správne.

Tento človek však nie je ešte Ježišovým učeníkom a pravdepodobne sa ním ani nestal. Iba ním chcel byť. Jeho vyjadrené chcenie - nech má akékoľvek pohnútky - odkrýva veľmi veľa nepoznania skutočného - pravého učeníctva. Nie je v žiadnom prípade sám. Pán Ježiš však v ňom - ako v nikom - nebudí falošné ilúzie. Predstavuje mu holú realitu nasledovania.

Ako veľmi sa náš Pán odlišuje od mnohých dnešných "agitátorov" jeho učeníctva, ktorí pri tzv. masových evanjelizáciách každého, kto zdvihne ruku a prihlási sa nasledovať Pána Ježiša, označia termínom naprosto odvážnym: "Prijal Pána Ježiša!" Ak by tomu skutočne tak bolo, potom by štatistiky takto horlivo prihlásených po krátkom čase neklesli natoľko, že z tisícov zostane zopár desiatok. Náš Pán, ktorý "poznal všetkých, a nepotreboval, aby mu niekto (niečo) hovoril o človeku" (J 2,24-25) sa vždy choval celkom inak ako my, o ktorých platí, že "nikto z ľudí nevie, čo je v človeku, ak nie duch človeka, ktorý je v ňom" (1K 2,11).

Chceli by sme často čo najviac ľudí "naverbovať" do svojich radov a prinútiť ich potom podobať sa nám. To je zvrhlosť náboženského neznovuzrodeného srdca každého človeka. Niet v ňom istoty viery a spoľahnutia, že tam, kde Boh započal, aj koná svojím Duchom a aj dokoná svoje dielo (Fp 1,6). Tak za Pánovej fyzickej prítomnosti na tomto svete ako aj dnes, keď je tu jeho Duch.

Aby sme správne porozumeli Ježišovmu povolaniu aj z tohto odkazu, musíme si uvedomiť, že Pán Ježiš stretáva človeka na ceste. Je stále - aj po dvoch tisícročiach - na ceste hľadania človeka, je na ceste na Golgotu. Kým nepríde vo svojej sláve, človek, ktorý k nemu stále prichádza - rozhodnutý sám od seba alebo povolaný ním samým - musí počítať, že učeníctvo Syna človeka ho privedie na kríž, na miesto smrti jeho odvážnych plánov o sebe i predstáv, ako bude prakticky žiť vieru v Ježiša Krista. Rozpadne sa na prach sebadôvera takýchto siláckych a sebadôverných vyhlásení, kde dominuje naše ja a všetko, čo s ním súvisí.

Ani vtedajší Rabbi z Nazaréta ani dnešný Ježiš Kristus, Spasiteľ a Pán nie je podobným učiteľom v Izraeli ani učiteľom celého sveta. Preto ani jeho žiaci - učeníci nebudú mať nič spoločné iba s učením a iba s odovzdávaním svojich vedomostí iným. Aj keď to nie je pravidlo, pri mnohých kresťanoch dominuje takáto predstava. A predsa ide o najväčší omyl každého, kto takto chápe svoje uverenie a svoje nasledovanie Pána Ježiša. Viera takto chápajúceho človeka sa scvrkla na názor a s pretváraním do podoby Majstra na základe nesenia kríža a zomierania na ňom nemá nič spoločné.

Nasledovať Ježiša Krista aj dnes stále znamená obdobne nemať kam skloniť hlavu. Ak je jeho cesta vyznačená hľadaním človeka, potom musí byť tak isto a tým istým vyznačená aj cesta jeho učeníka. Stále totiž platí, že nie je sluha väčší ako jeho Pán. Čo urobili s jeho zvesťou, to urobia aj so zvesťou jemu podobných učeníkov.

A konečne: čo urobili s ním, to urobia aj s nami. Pavol mohol vyznať takýto obraz svojho Pána na sebe: stále na cestách, v nebezpečenstvách, v námahe, o hlade a smäde, v pôstoch, v chlade a nahote... (2K 11,26-27). Pravý to učeník svojho Pána!

Aj keď nie sme všetci Pavlami, na druhej strane nemáme právo zakukliť sa do svojich domácností - do miest na sklonení našich hláv - a odpočívať! Pán Ježiš položil na prvé miesto vo svojom živote hľadanie Božieho kráľovstva a jeho záležitostí. Aj my nájdeme v tomto prvoradom hľadaní Božieho kráľovstva pravé odpočinutie našim dušiam a pravú duchovnú rodinu. V tomto darovanom odpočinku nebudeme považovať pohodlný domov za najvyššiu hodnotu svojich životov. A ak aj domovy vlastníme - máme ich k dispozícii - môžeme a máme z nich učiniť nástroje na službu Božiemu kráľovstvu i na službu človeku, vlastne v jednom druhému a opačne.

Pán Ježiš nezostáva s nami len do skončenia sveta ako náš vodca a Pán. On je tu s nami aj celkom inak, a to si treba v týchto súvislostiach nanovo uvedomiť. V tisícorakých podobách človeka a jeho osudov sa k nám nielen približuje, ale opakovane vytvára pre nás možnosti, aby sme službou tým, ktorí ju potrebujú - jeho najmenším bratom - preukázali službu vlastne jemu samému, lebo on sa práve s tými volajúcimi (slovami i bez nich) o pomoc vždy stotožňoval a stotožňuje. Mnohí z nich dnes nemajú kam skloniť hlavu, nemajú ani materiálneho a ani pravého duchovného domova. Naše dobre vybavené domácnosti môžu aj dnes prijať Pána Ježiša, aby v nich sklonil svoju hlavu. Sme pripravení aj takto ísť za naším Pánom a takto v ľuďoch okolo nás ho prijímať a poslúžiť mu, aby sme raz mohli počuť: *"Poďte, požehnaní môjho Otca, príjmite dedične kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta!"*?

M.B.

CAKOV

Všelikou modlitbou a prosbou modléce se každého času v Duchu svatém a v tom bedliví jsouce se vší ustavičností a prošením za všechny svaté. I za mne, aby mi dána byla řeč k otevření úst mých se smělou doufanlivostí, abych oznamoval tajemství evangelium. (Ef 6,18.19)

Naši milovaní bratří a sestry!

Několikrát jsme byli vybídnuti k tomu, abychom vám napsali o pobytech, které z Boží milosti konáme. Rozhodli jsme se, že Vám napíšeme několik řádků o našem předposledním a posledním netypickém pobytu v Cakově.

Na jaře 1993 jsme se sešli k pravidelnému plánování letních pobytů. Díky Majce Barančíkové zazněla nabídka, že můžeme využít turistickou základnu v Senici na Hané, v osadě Cakov. Kapacita je přes 100 míst. Měli jsme se rozhodnout. Jelikož "Nivy" na misijních pobytech praskaly ve švech, pořádali jsme dva pobyty. Rozhodli jsme se s Evou Húšťovou, hlavní kuchařkou, že tuto nabídku zkusíme. Rádi bychom připomenuli verš *"Jsme přece jeho dílo v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil"* (Ef 2,10).

Není důležité si něco vymáhat, ale je důležité očekávat na Pána a také nabízenou příležitost vzít jako od Pána. Potom z ní máme dvojnásobnou radost. Pán ji připravil a Pán ji také požehnal.

Nedokázali jsme si takový pobyt ani pořádně představit. Jak všechno zařídit? Misijní pobyty jsou velmi proměnlivé. Lidé slíbí, a pak nepřijedou. Na druhé straně se zase jiní rozhodnou na poslední chvíli a přijedou, aniž bychom s nimi počítali. Nechceme nikomu bránit, protože nikdy nevíme, koho Pán Ježíš chce oslovit.

A tak jsme získali další zkušenost. *"Nepotká vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát" (1K 10,13).*

Přihlášek se sešlo tolik, že jsme uvažovali o přistavení velkého vojenského stanu. Pán to však řídil tak, že nás nakonec bylo v Cakově mezi 90 a 100 lidmi, takže jsme se tam všichni pohodlně vešli.

Tábor je přímo ve vesnici, protože je z bývalé školy, kolem níž je 13 srubových chatek. Byli jsme tedy v přímém styku s obyvateli vesnice a za tuto skutečnost jsme Pánu vděčni. Zde jsme získali novou velkou zkušenost, kterou nás Pán Ježíš obohatil. Víme dobře, že na tento pobyt mnozí z vás mysleli na svých modlitbách a tímto dopisem bychom chtěli všem poděkovat, protože jsme prožili celou řadu malých Božích zázraků.

Tak za námi sama přišla vedoucí místní prodejny a ptala se, co budeme potřebovat. Obsloužila nás v devět hodin večer. Druhého dne jsme zjistili, že nemáme zeleninu. Ptali jsme se místních, ale každý měl na zahrádce jen to, co potřeboval pro svou rodinu. Poradili nám, abychom zajeli do sousední Senice. O zelenou nať z petržele a celeru že se nám postarají sami. Na zpáteční cestě ze Senice stála paní před domem a čekala na nás s plnou náručí natě, až se vrátíme. Mohli bychom psát dále, jak na konci pobytu paní z obchodu vzala zpět všechny zbylé potraviny (a nebylo jich málo) a vrátila nám peníze - a to v sobotu odpoledne, mimo prodejní dobu. Pán Bůh očividně nakláněl srdce těchto lidí. Měli jsme tak nový důvod k tomu, abychom chválili svého Pána.

Pán nám dal myšlenku, abychom uspořádali křesťanský program pro veřejnost. A tak jsme chodili dům od domu, rozdávali "Ethos" a zvali lidi na posezení za kulturním domem v Cakově, kde byly lavičky, něco na způsob zahradní restaurace. Lidé se dali pozvat a přišli. Zpívali jsme, vydávali svědectví o svém setkání s Pánem Ježíšem a na druhý den jsme je pozvali k našemu táboráku. Druhý den jich však přišlo mnohem méně. Získali jsme další zkušenost: *Pozvěte lidi do prostředí, které je jim důvěrně známé. Přijde jich daleko více, než když je budete zvát do svého prostředí.*

Misijní pobyt nebyl jen pro mladé lidi, ale sešla se tam také celá řada rodin s dětmi. Třináct chatek nám umožnilo těmto rodinám zajistit určité soukromí. A tak byl program pro děti, pro dorost, pro mládež a dospělí byli spolu. Byla tedy dětská besídka, dorost a mládež s dospělými. Mládež a dospělí byli rozděleni do skupin.

V Cakově jsme nebyli jen v létě o prázdninách, ale také v zimě v menším měřítku mezi svátky. Chatky se nedaly využít. Znovu jsme navštívili místní občany a rozdali jim novoroční přání, které mládežníci sami vyrobili. Pozvali jsme je na video, kde jsme promítali film "Ježíš" a další večer film "Výkřik radosti".

A tak jsme směli opět prožít podobně jako první učedníci po letnicích, že *"Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolal ke spáse" (Sk 2,47).* Nebylo to množství jako ve Skutcích, ale díky Pánu za ty, kteří uvěřili. Dík za ty, kteří se utvrdili a posílili ve víře.

Myslel jsem, že napíši velmi krátkou zprávu, ale jak jdou myšlenky, zjišťuji, že nejde přeskakovat. Chceme vám poděkovat za Vaše modlitby a řadě z vás i za praktickou i finanční obětavou pomoc. Chceme zde totiž vidět Boží a ne lidskou slávu. A tak chválíme našeho Spasitele Pána Ježíše Krista, ze nás stále znovu a znovu obklopuje svou milostí a láskou.

Vaši vpl, eh a další spolupracovníci.

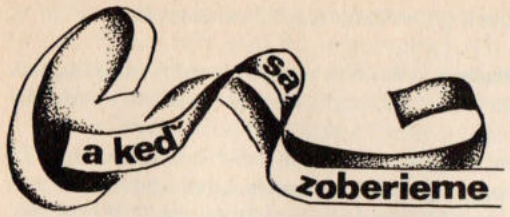

Svadobný deň so všetkými jeho záludnosťami, formálnosťami i oficiálnosťami máme úspešne zvládnutý. Malé trapasy sme hravo nadľahčili úsmevmi a vôbec nám nevadí, že maželova matka nám neustále upravuje venček na hlave, hoci sme si ho ráno starostlivo a pevne dali práve tam, kde ho máme ešte i teraz. Teda toto je za nami a začína sa život. Začína sa realizácia snov o našom spolužití. Ja a on, on a ja... No netrvá nám to dlho a zistíme, že náš manžel nie je len náš manžel, ale spolu s ním sa nám do života pripletá stále viac a viac ľudí, ktorí od nás čosi očakávajú, a ktorí majú pre nás pohotovo pripravenú radu, hoci sme po ňu ešte neprišli. A nám sa akosi vidí, že vedúce postavenie v tomto zástupe ľudí, ktorí nám bránia žiť náš sen, pevne zastáva naša svokra. Ani sme si nevšimli, že práve na ňu si berieme drobnohľad, veď čo ak sa nebudeme môcť v zamestnaní pridať žiadnou "svokrovskou" historkou a zostaneme tak v hanbe?
Chcela by som sa spolu s vami zamyslieť nad tým, ako to vlastne je s naším vzťahom ku svokrovcom. Musí tento vzťah prinášať toľko problémov a bolestí? Kde vlastne začína bludisko problémov? Poďme sa zamyslieť nad našou polovicou podielu prispievajúceho k nedorozumeniam.

Teda, pomerne mladí manželia sa prisťahovali do obce, v ktorej bývali aj svokrovci. Kúpili si tam dom, na ktorom bolo treba urobiť mnohé opravy. Mladí očakávali, že ich svokrovci prichýlia, no nikdy si to navzájom a nahlas nepovedali a preto nikdy nezazneli argumenty pre a proti ani z úst svokry ani z úst nevesty. Viem iba to, že v očiach mladej nevesty sa zračili dva nemé otázniky: "Veď vidíš, ako sa trápime, tak prečo toto pre nás neurobíš?" Ale aj v duši svokry hlodala spústa otázok typu: "Ako zvládnem ten ruch, keď vlastne neviem, ako dlho im tá prestavba bude trvať? Ako zvládnem zvýšené nároky na prevádzku domácnosti? Ako dlho by bol náš dom plný cudzích vecí?" A v tomto súboji nevyslovených viet napätie natoľko medzi rodinami vzrástlo, že sa začalo aj iskriť. Pritom však viem, že i svokra chcela byť dobrou svokrou a že tiež nevesta chcela byť dobrou nevestou.

Alebo ďalšia rodina. Iní mladí manželia začali svoju spoločnú cestu v bytę ženinej mamy, teda svokry. Táto sa s veľkou láskou, ochotou a predovšetkým so silou dračice pustila do boja so všetkými ťažkosťami, ktoré rieši vlastne každé mladé manželstvo. Vlastne na tom nie je nič zlé, ak nás niekto chráni pred problémami, ale mladý muž akosi strácal svoje postavenie, pretože nech sa vyskytol akýkoľvek problém, či potreba, skôr, ako stihol zaujať stanovisko, šikovná a pohotová svokra mala už potrebu vykrytú a na riešenie problému mala už cestu. Mladý muž nemal odvahu povedať svokre: "Mama, prosím vás nerobte to, radi by sme si problém vyriešili sami!", pretože vedel, že sa v živote nevie tak dobre obracať ako svokra. No a svokra si tiež bola vedomá svojej prevahy nad zaťom a nejeden raz mu to i povedala. Dcéra sa zasa cítila vôči matke veľmi zaviazaná a preto,

i keď jej matkine plány neboli vhod, platil pri rozhodování iba jeden argument: "To by sme predsa nemohli mame urobiť."

Mám za to, že už aj vy vidíte dva kamene, o ktoré sa potkýnajú naše vzťahy so svokrovcami: Jedným kameňom je, že príliš veľa očakávame a druhým kameňom je, že príliš veľa prijímame.

Škrípu teda aj naše vzťahy? Do ktorej kategórie neviest, či zaťov sme sa zaradili? Do kategórie veľa očakávajúcich, či veľa prijímajúcich? Ak sme tí, ktorí od svokrovského domu veľa očakávame, pozrime sa, čo hovorí Božie slovo na naše nároky. V Mt 19,5 hovorí Pán Ježiš: *"Preto opustí človek otca i mať a bude sa pridŕžať svojej ženy, a tí dvaja budú jedno telo."* Ak sme boli poslušní a opustili sme domy našich rodičov, ako je možné, že máme ešte akési nároky na to, čo sme opustili? Vieme, že opustiť rodičovský dom fyzicky je v dnešnej dobe veľmi ťažké, ale práve preto musíme opustiť tento dom v rovine našich nárokov. Teda neočakávajme, že je rodičovskou povinnosťou postarať sa o našu strechu nad hlavou, o úspešný štart do nášho nového života. Neočakávajme ani, že budú vidieť náš nedostatok peňazí a že sa podľa toho aj zariadia! Nie, neočakávajme vôbec nič. Nezaväzujme dom našich rodičov žiadnymi našimi potrebami. Ponechajme svokrovskému domu slobodu žiť tak, ako doposiaľ. Veď my predsa máme kohosi, kto sa chce starať o naše veci a kto chce o našich starostiach vedieť: *"Každú svoju starosť uhoďte na neho, lebo On sa stará o vás"* (1Pt 5,7). Áno, nám sa niekedy vidí, že svokrovská pomoc by mohla byť rýchlejšia, ako Božia, pretože Pán Boh niekedy mlčí, alebo odpovedá ináč, ako očakávame, ale aj múdry Šalamún nám radí: *"Nadej sa na Hospodina celým svojím srdcom a nespoliehaj sa na svoju rozumnosť. Poznávaj Ho na všetkých svojich cestách a on bude urovnávať tvoje stezky. Nebuď múdrym vo svojich vlastných očiach... Cti Hospodina zo svojho majetku a z prvotniny všetkých svojich úrod.* (Pán Boh vie, že toho ešte nemáte mnoho.) *A tak sa naplnia tvoje stodoly hojnosťou..."* (Pr 3,5-10). Neočakávajme teda nič od ľudí, ani od svokrovcov, ale sa učme očakávať na Božiu pomoc. Verím, že s touto Božou pomocou nájdeme pokoj a radosť i v takom krehkom vzťahu ako je svokrovský.

Práve ste si spolu so mnou urobili sondu do rodinných vzťahov a zaradili ste sa medzi tých, čo skôr veľa prijímajú, než očakávajú. Verím, že dar nepovažujete za samozrejmosť a preto sa aj cítite ako dĺžnici voči svokrovcom, ktorí svojou pomocou naproti vám naozaj v žiadnom ohľade nešetria. Ovšem ste si vedomí aj toho, že ste si už dávno nenaplánovali rodinný výlet, pretože svokra opäť kúpila synovi perfektnú vetrovku a čaká vás už v sobotu ráno, pokiaľ možno o deviatej, pretože by chcela i s vami navštíviť svoju priateľku, ktorá má záhradu a veď deťom pobyt na čerstvom vzduchu iba prospeje. Na večeru by chcela pripraviť špecialitu a deti by si zatiaľ mohli pozrieť rozprávky vo farbe, keďže ešte nemáte farebný televízor. Vy cítite, že práve tento víkend by bol jeden z mála, kedy by ste mali na seba čas, ale veď: "To by sme predsa nemohli mame urobiť!" Mám za to však, že aj tu platí princíp opustenia. To znamená dať jasne najavo, že moja rodina nie je spútaná plánmi rodiny svokrovcov a ak ste sa za to modlili, budete mať isto dostatok múdrosti, aby ste svokrovcom povedali, že vás ich starostlivosť príliš zaväzuje a že pre tento záväzok nestojíte tam, kde vás chce mať Pán Boh, ale tam, kde vás chce mať svokra, alebo napokon i svokor. Ak to urobíte, obhájili ste svoje územie. Ak sú svokrovci múdri, neurazia sa a spomenú si na vlastný zápas o samostatnosť a ak sú ešte múdrejší a chú vám naozaj pomáhať a nie hľadať vlastnú chválu, potom vám budú pomáhať i naďalej, ale tak,

že budú respektovať vašu samostatnosť a vy sa nebudete cítiť zaviazaní. V R 13,7.8 je napísané: *"A tedy dajte každému, čo ste komu podĺžni: komu daň, tomu daň, komu clo, tomu clo, komu bázeň, tomu bázeň, komu česť, tomu česť. Nebuďte nikomu nič dĺžni, krome navzájom sa milovať, lebo ten, kto miluje blížneho, naplnil zákon."*

Nezabudnime! Dĺžnikmi nie sme iba ak si požičiame, ale aj vtedy, keď prijímame. Teda jedinou dlžobou, ktorá má zostať na našom konte je láska. Ak nám tam zostáva ešte čosi iné, hľadajme slobodu od týchto záväzkov, aby sme mohli byť tam, kde nás chce mať Pán Ježiš Kristus a aby Jeho meno bolo oslávené.

Toto zamyslenie je venované iba jednej strane mince - podielu nás, neviest a zaťov, na zlých či dobrých vzťahoch ku svorkovcom. Ale priznám sa vám, že vlastne ani nemám rada, ak sa svokrom a svokrám vydeľuje akési zvláštne miesto vo spoločnosti, veď je to úplne normálne, že ak k rodine patria deti, patria k nej aj svokrovci. Vlastne celú našu ľudskú pospolitosť tvoria svokry a svokrovia. Chcem tým povedať, že hoci Božie slovo o svokrovcoch osobitne nehovorí, predsa sú kdesi skrytí. Sú medzi tými, naproti ktorým Pán Ježiš upravuje naše vzťahy. Sú medzi tými, ktorých máme mať v úcte, sú medzi tými, ktorých máme milovať a byť ku nim nežní, a sú aj medzi tými, ktorým máme dobrorečiť, či neodplácať zlým. Náš vzťah ku svokrovcom je vlastne testom nášho kresťanského života, je testom nášho nasledovania Pána Ježiša. Je testom citlivým a presným. Ak chceme byť vernými nasledovníkmi, nezabudneme na verš z listu Rimanom, ktorý hovorí: *"Ak je možné, nakoľko to závisí od vás, majte pokoj so všetkými ľuďmi"* (R 12,18) i so svokrovcami. Vo všetkej úcte - usilujme oň.

hv

A Pilát im povedal: "Hľa, človek!" (J 19,5)

Pilát Pontský nebol dobrým človekom. Od Jozefa Flavia, najväčšieho židovského historika sa dozvedáme, že na miesto rímskeho protektora sa dostal korupciou, machináciami i zavraždením svojich potenciálnych konkurentov. Vždy kruto trestal vinných i nevinných, nikdy nezisťoval "prezumpciu neviny", ale kto sa raz dostal pred neho ako obvinený, mohol si byť istý najťažším trestom. Toto samozrejme dobre vedeli Kaifáš s najvyššou radou, keď mu Pána Ježiša poslali.

Je zvláštne, že ten, ktorý sa nikdy nezaoberal, či je obvinený vinný alebo nie, v prípade Pána Ježiša postupoval diametrálne odlišne od svoje zaužívanej "šablóny". Iste, bol tu sen jeho manželky, ale vidíme, že pohľad ztýraného Ježiša v ňom prebudil čosi ľudské. Židia ho neakceptovali ako Mesiáša, Syna Božieho, Pilát ho akceptoval aspoň ako človeka. Nie ako Syna človeka, ale ako zmučeného, ztýraného, zosmiešneného človeka. Hoci je Pilát negatívnou postavou historickou, chtiac či nechtiac musí jeho postoj ku Pánovi Ježišovi vzbudzovať určité sympatie.

Sympatické je i to, že sa začína u nás prijímať iný názor, ako bol po mnohé roky názor oficiálny. Ľudia sa zaujímajú o "náboženstvo" ako také, snáď i o Pána Ježiša. Hovorí sa, že "náboženstvo", aspoň určité pemzum znalosti Božieho slova je nevyhnutné ku všeobecnému kultúrnemu prehľadu. Na Pána Ježiša hľadia mnohí tak, ako na neho hľadel Pilát, ako na človeka. Nie ako na Syna Božieho, ktorého existencia nie je nutná pre dočasný život, resp. je len dobre o ňom vedieť, poznať ho, no pre jeho ľudskú stránku. Poznanie a prijatie Pána Ježiša je otázkou života a smrti, bytia a nebytia.

Nedajme sa zmiasť a upokojiť sympatiami k nemu, ktoré sú tak podobné Pilátovým. Ten bol tiež pri ňom tak blízko, no pri tom tak ďaleko. Nepochopil nič.

-ms

Existaje východisko - Pomoc v nouzi

A tak tu sedím, hledím do zrcadla a už hodiny myslím na jedno a totéž. Jak se mohlo něco takového stát mně - proč zrovna mně ? Copak nejsem dost stará, abych si na sebe dala pozor? Proč mě nechal Tom ve štychu? Nebyla jsem dost krásná, dost chytrá, dost zajímavá? Bože můj, proč se to musí stát zrovna mně?!

Jsem zamilovaná

Když jsem se před rokem s Tomem seznámila, právě jsem končila školu pro sekretářky. Dvoutýdenní dovolená měla být odměnou za úsilí poslední doby. V kavárně jsem se srazila s mladým mužem. Omluvila jsem se, vzhlédla jsem a mé oči se střetly s modrýma očima.

Posadili jsme se do útulného koutku, chvíli jsme povídali, a od té chvíle jsme se setkávali denně. Těšila jsem se velice na dovolenou, ale když jsem pak byla ve Vídni, sotva jsem se mohla dočkat, až se vrátím domů a uvidím zase Toma. Zdálo se mi, jako bychom se neviděli celý rok, a chtíc nechtíc jsem si musela přiznat, že jsem do něho zamilovaná. Tato myšlenka mne děsila, protože tento nový pocit mě činil závislou na jiném člověku. A já chtěla být tolik samostatná!

Znali jsme se tři měsíce, když jednoho dne Tom navrhl, abychom si společně pronajali byt. "Ne, to nepřichází v úvahu," bránila jsem se rozhodně. "Cítím se ve svém pokoji dobře a chci tam ještě chvíli zůstat. Kromě toho nemusím moc platit a to je pro mne důležité. Chtěla bych si koupit brzy auto."

První hádka

Došlo k živé diskusi a poprvé jsme se pustili do vzájemné hádky. Byla jsem velice nešťastná, ale zase na druhé straně ráda, že jsem se nevzdala.

Co jsem vůbec o Tomovi věděla? Studoval germanistiku a hodně se stýkal s lidmi, se kterými jsem neuměla sama navázat kontakt. Kdybychom měli společný byt, pak by mi neustálé přicházení a odcházení Tomových kolegů šlo jistě brzy na nervy.

Co ale kdyby mne chtěl Tom jen využít? Sotva mne to napadlo, hluboce jsem se této myšlenky zděsila a všecko ve mně se bránilo tomu věřit. Kolikrát bych to byla skončila, kdybych jen dokázala odolat pohledu těchto modrých očí? Kolikrát jsem Tomovi půjčila peníze, protože zase nemohl zaplatit účet? A Tom rád zapomínal, že mně ještě dluží peníze - a to mě příšerně vztekalo. Přece nejsme manželé, kterým patří vše společně! A já nechtěla pracovat proto, abych stále pomáhala svému příteli z jeho finančních těžkostí. Kdykoli jsem ale nadhodila toto téma, byla z toho jen mrzutost a hádka.

Burcující setkání

Pak se náhle přehnaly události a já dodnes nevím, jak se se všemi těmito problémy vyrovnat. Jednou večer jsem šla z práce velmi pozdě. Bylo už po sedmé a lilo jak z konve. Samozřejmě, zase jsem neměla deštník, a tak jsem utíkala před přívalem vody do nejbližšího domovního vchodu. Zevnitř byla slyšet hudba. Po kratičkém zaváhání jsem vstoupila dovnitř, spíše abych se zahřála, než abych ukojila svou zvědavost. Udiveně jsem zůstala stát, když náhle zpíval sbor: "Všichni smějí Bohu říci Otče, kteří věří v Ježíše jako Záchrance, protože on je mostem k Bohu..."

Jak nezvykle zněla tato slova v mých uších! Svého otce jsem nikdy nepoznala.

Ale snad právě proto vzbudila tato píseň moji zvědavost. Tiše jsem vstoupila do místnosti, z níž zněly hlasy, a posadila se do poslední řady, kde bylo naštěstí ještě volné místo. Věděla jsem, že Tom bude zvonit u mne až pozdě, a tak jsem zůstala sedět, abych si poslechla muže, který po ukončení písně šel kupředu a vyprávěl o tom, jak uvěřil.

Nerozuměla jsem plně smyslu jeho slov, ale jedno bylo jisté: Tento muž byl vyrovnaný a šťastný, to bylo jasně cítit. Jak jsem mu záviděla!

Já byla zamilovaná, ale cítila jsem se mnohem nešťastněji než dříve. Nechala jsem se vmanévrovat do závislosti, kterou jsem nikdy nechtěla. Pracovala jsem v zaměstnání, které mne sice bavilo, ale nevyplnilo cele můj život. Horečně jsem šetřila, abych si mohla koupit auto, ale už teď jsem věděla, že auto mě neudělá šťastnější. A tu vpředu stál muž, kterému jsem věřila, když řekl, jak je šťastný, když nalezl smysl svého života.

Je to tak doopravdy, anebo jsem tu seděla jen mezi zbožnými blouznivci? Vstala jsem a opustila sál, proběhla deštěm domů a ulehčeně si vydechla, když jsem svlékla mokré šaty a vysušila si vlasy. Otřásla jsem se - jako bych tímto gestem mohla zahnat i nepohodlné myšlenky, které se mi honily hlavou. Viděla jsem muže před sebou, který se zdál být opravdu šťastný, a pak jsem zase slyšela zpívat sbor o Otci, kterého jsem neznala. Trápila mne žárlivost a nespokojenost, a když zazněl zvonek u dveří, přetáhla jsem si deku přes uši. Prostě jsem se už nechtěla potýkat s Tomovými problémy, které teď se mnou nepochybně chtěl probírat.

Jsem těhotná

Příštího dne se událo něco, co mne vyvedlo úplně z rovnováhy. Byla jsem objednaná u ženského lékaře, kterého jsem ze zvyku a z opatrnosti každoročně navštěvovala. Tentokrát mě nepropustil s obvyklým "Všechno v pořádku". Dr. Meiners se na mne zamyšleně podíval: "Víte vlastně, že jste v jiném stavu?" Myslela jsem, že se mně zastaví srdce. Ale to tlouklo rovnoměrně dál, stále dál. Stála jsem tu jako malé děcko, když dostane pohlavek. Znaveně jsem klesla na židli a křečovitě se namáhala polknout stoupající slzy. Dr. Meiners znal mou situaci a pokoušel se mne nějak utěšit. Ale já jsem vůbec nevnímala jeho slova. Beze slova jsem si vzala svou kabelku a opustila ordinaci.

Tom reagoval přesně tak, jak jsem čekala. Po příšerném návalu vzteku mě opustil se slovy: "Já jsem žádné dítě nechtěl. Dej to pryč, jinak mě už nikdy neuvidíš!"

Ne, to bych v žádném případě neudělala! Už jsem toho ve svém životě pokazila hodně. Ale nezabila bych, abych si udržela přítele, který myslel jen na sebe. Náhle mně bylo jasné, co musím udělat. Kdybych šla do domu, ve kterém zpíval sbor, a tam si s někým promluvila. Kdyby ti lidé tam věřili tomu, co zpívali, pak by mně pomohli.

Je dobré si s někým promluvit

Jak dobře, že jsem tento plán hned uskutečnila. Dnes vím, že mne Bůh vedl a že mne přivedl právě k tomu člověku, kterého jsem ve své situaci potřebovala. Když jsem vstoupila do domu, oslovila mne žena středního věku. Aniž bych dlouho přemýšlela, vyprávěla jsem jí svůj příběh. Mlčky poslouchala, vzala mě za ruku a řekla: "To je dobře, že jste přišla! Pojďte, dáme si šálek čaje a trochu si zakousnete. To vás posílí."

Zatímco jsme čekali na vodu na čaj, vyprávěla mi paní Kleinová ze svého života, a tak jsem byla odvedena od vlastních starostí. Jak to dělá dobře, může-li si člověk promluvit s někým, k němuž může mít důvěru! Přesto však jsem věděla, že potřebuji více, že potřebuji toho Otce, o kterém zpíval sbor, a o kterém teď paní Kleinová

vyprávěla. Pozorně jsem poslouchala o Bohu, který chce vzít do svých rukou i můj život.

Jak bylo krásné vědět, že existuje někdo, kdo mě miluje a kdo se o mě stará! Bylo už dávno tma, když jsem sepjala ruce a modlila se: "Milý Otče v nebesích, chci ti úplně prostě říci, že chci být teď tvoje dítě. Vezmi si můj život do svých rukou. Odpusť mi vše, co jsem ve svém životě pokazila, a vem mě takovou, jaká jsem. Chci věřit tomu, že mně můžeš pomoci i v této mé situaci."

A pak už jsem chtěla být sama, a tak jsem se rozloučila s paní Kleinovou a šla domů. Bylo toho tolik, o čem jsem musela přemýšlet a čemu jsem ještě nerozuměla.

Můj život není náhoda

Paní Kleinová mi dala Nový zákon a jakmile jsem byla ve svém bytě, otevřela jsem knihu a začala číst.

"Proste, a bude vám dáno," četla jsem v Lukášově evangeliu. To bylo slovo pro mne! Chtěla jsem se ho chopit a věřit, že Otec v nebi i mně dá, co potřebuji. Byla jsem začátečnice ve víře, ale paní Kleinová chtěla v příštích dnech častěji chodit kolem a bavit se se mnou. Ta mi vysvětlila, čemu nerozumím. Oblíbila jsem si ji od prvního okamžiku a vím, že mi nezkřížila cestu náhodou. Je dobře vědět, že můž život není náhoda, ale že je naplánován a promyšlen Bohem. Byla jsem zvědava na lekce, které se ještě mám naučit.

Jedno mi ale bylo jasné: Můj nový život nebude lehký a moje těhotenství počet mých problémů určitě nesníží. Chtěla jsem se ale naučit důvěřovat a věřit, že Otec v nebesích, který teď byl i mým Otcem, mi vždycky pomůže.

Včera ráno přišel na svět můj malý synek. Dám mu jméno, vyjadřující Boží lásku: přece jsem v minulém půlroce zakoušela stále znovu, jak dobře to Pán Bůh se mnou myslí.

Bůh se o mne stará

Našla jsem si práci jako lektorka a vedení nakladatelství souhlasí s tím, abych pracovala doma. Tak se mohu o své dítě starat sama. Auto si už teď nekoupím, protože ta spousta věcí, které miminko potřebuje, brzy moje úspory vyčerpala. Mimoto jsem si musela najít jiný byt. Je sice dražší, ale pokoje jsou světlé a útulné a paní Kleinová, která chce někdy moje dítě pohlídat, bydlí blízko. Mám tak mnoho důvodů děkovat, že moje srdce je plné radosti.

Někteří příslušníci sboru mě neakceptují. Věřící žena s nemanželským dítětem - to nedovedou spojit. Ale modlím se, aby i oni se naučili se mne ujmout a přijmout do svého obecenství. Mým největším přáním je ukázat později mému synkovi cestu k Otci, u kterého jsem i já teď v bezpečí. Vím ale, že Pán Bůh má pro mne ještě mnoho jiných úkolů.

Ellen Ginsberg

(Botschafter des Friedens 93)

Četl jsi knihu Zjevení? Pak zkus odpovědět na tyto otázky:

1. Jaké hudební nástroje jsou v nebi (obrazně)?
2. O kolika "korunách" se můžeme dočíst v NZ a o které je řeč ve Zj?
3. Které části stánku úmluvy jsou podle Zj v nebi?
4. Ve Zj 5 jsou tři chvalozpěvy Bohu a Beránkovi. Kdo je zpívá?
5. Otevření kterých pečetí znamená období předsoudů a které předsoudy jsou to?
6. Kdy nastane mlčení na nebi? Jak dlouho? A co tím začíná?
7. Je v Zj řeč o: a) druhém příchodu, b) druhém vzkříšení, c) druhé smrti? (doslovně)
8. Kolik skupin hříšníků bude mít díl v jezeře (gehenně): a) 7, b) 8, c) 9 ?

Svatou zemí s Biblí v ruce

Ve dnech 1. až 7. 12. 1993 uskutečnil se první společný zájezd věřících z našich, ale i jiných sborů do Izraele. Přinášíme "hrst dojmů" jednoho účastníka tohoto zájezdu.

Kdyby mi byl někdo řekl ještě před půl rokem, že se dostanu do té podivuhodné země, tak bych to měl za nemístný žert. Ale přece se to stalo. Byl to vzácný dar od Pána Boha a procházel laskavostí milých věřících přátel.

První prosincový týden minulého roku byl tady silný mráz, ostrý vítr a sníh. Ale my jsme vystupovali v Tel Avivu z letadla do vlahého, jakoby májového podvečera. A v průběhu týdne jsme užili tepla přímo letního. Na letišti nás přivítal náš průvodce, pan G. Schlessinger, rodák z Trutnova, žijící už od r. 1939 v Izraeli. Tu zemi tedy zná, pamatuje počátky budování samostatného státu a také ji upřímně miluje. Se skromnou hrdostí nám během každodenních cest ukazoval úžasné výsledky houževnatosti, inteligence a píle Židů. Ze země, ve které vládli turečtí feudálové 400 let, se postupně stala a ještě stále stává kvetoucí krajina.

Lidé zde ovšem žijí ve stálém napjetí, které právě v těchto týdnech je na bodu varu. Dohoda premiéra Rabina s představitelem OOP J. Arafatem je převážnou částí národa přijímána jako cosi naprosto nešťastného. Teď se teprve otvírají další konflikty. Viděli jsme už při cestě z letiště na jedné křižovatce dálnice zapálené ohně a u nich židovské demonstranty. Poslední den v Jeruzalémě jsme byli svědky veliké demonstrace převážně mladých lidí s transparenty. Na jednom z nich byl vyobrazen I. Rabin, podávající si ruku s Arafatem. Obě ruce byly krvavé. Denně jsou hlášeny oběti teroru. Ale jak jsme poznali, v Jeruzalémě - a to i v arabské části - je klid. Hlavní ohniska nepokojů jsou v Gáze a v některých místech na západním břehu Jordánu.

Kde jsme všude byli? Projeli jsme z naší první základny v Tiberiadě na břehu Genezaretského jezera celý sever. Dostali jsme se až k libanonským hranicím ve výši tisíc metrů, projeli jsme Golanské výšiny, kde jsme pozorovali stopy bojů z roku 1967. Viděli jsme město DAN, které se v Písmě tak často uvádí jako nejsevernější město Izraele, byli jsme v bývalé Cesarei Filipově, kde byl i Pán Ježíš se svými učedníky. Pod horou Hermon jsme se setkali se zvláštními obyvateli Izraele - žije zde kolem 50 tisíc Drůzů, kteří jsou prý potomky Jetra, Mojžíšova tchána. Myslím, že nikdy nezapomeneme na chvíle strávené u Genezaretského jezera. Na malé lodi jsme zůstali stát uprostřed jezera, abychom se ztišili. Krátká hebrejská píseň, kterou nás naučil br. Blažek, mladý evang.

kazatel, společná píseň Ó, ujmi ruku moji a veď mne sám, a modlitba br. Ostroluckého nám zůstanou v paměti.

V následujících dnech jsme navštívili mimo jiné Nazaret s převážně arabským obyvatelstvem, Haifu - překrásné město nad Středozemním mořem, kde jsme se setkali s mesiášskými Židy na hoře Karmel. Srdečně jsme byli přijati vedoucím bratrem, který nám podal informace o jejich práci. Nemají to snadné. Stojí mezi nepřízní, možná až nepřátelstvím ortodoxních kruhů a mezi liberály, a také není pro ně snadné cítit se bratrsky k arabským křesťanům. Ty jsme navštívili v Betlémě, kde mají svůj biblický institut. I tam jsme byli srdečně přijati a ředitel institutu nám podal zprávy o práci arabských bratří, o biblické škole a vyslovil naději na brzkou samostatnost Palestinců. To jsme však v duchu nemohli přijmout. Náš pohled na tuto problematiku je jiný. Jeden z bratří mesiášských sborů v Jeruzalémě nás v neděli večer navštívil a měli jsme v hotelové hale pěknou společnou chvíli. Poznali jsme, že tito věřící Židé mají zvláštní poslání hlásat Pána Ježíše jako Mesiáše, Spasitele mezi židovským národem. Naši arabští bratří mají pak své poslání mezi arabskými soukmenovci. Jestli budou stát na místě, kde je Pán postavil, budou i společně Pána za Jeho vedení a pomoc chválit.

Nechci popisovat podrobně každý náš den, každé zastavení. Díky výbornému průvodci dověděli jsme se mnoho o Izraeli, navštívili jsme desítky památných míst. Ne všecko se nám líbilo. Viděli jsme kostely a kaple přeplněné sochami, obrazy, svícemi a jiným náboženským inventářem. Těžké modlářství, někdy až kýč, zastírající tu svatou skutečnost, která je vždycky velice prostá, bez vnější okázalosti. I toho jsme byli svědky, že některá místa se ukazují ještě i jinde. Například v Jeruzalémě jsou dvě Golgoty, dva hroby, v Ain Karem dvě místa narození Jana Křtitele. Když jsme stáli v pěkné zahradě poblíž pahorku tvary lebky a pod ním skalní sluj, posloužil nám výkladem baptistický kazatel ve výslužbě z Anglicka. Dolożil šesti důvody, které nasvědčují, že právě v této zahradě je to místo, na kterém byl ukřižován a pochován náš Spasitel a Pán. Závěrem pověděl své osobní vyznání: Není ani tak důležité, kde se která událost stala, ale jestli On je naším Spasitelem, jestli v Něm máme základ svého duchovního života.

Předposlední den jsme navštívili Jericho, když jsme z hlavní cesty odbočili do Judské pouště a v hluboké roklině uviděli klášter sv. Jiří. Mladý Arab, který řídil náš autobus v úzkých uličkách měst a nyní po serpentinách v poušti směrem do Jericha, ovládal vůz mistrně. Byli jsme ovšem od počátku v Božích rukách. Však jsme si to při prvním večeru, než jsme zasedli ke stolům, společně vyprosili. Po prohlídce Jericha jsme přes Kumrán a oázu En Gedi přijeli na Masadu - skalní pevnost, kde se ještě tři roky po pádu Jeruzaléma udrželi židovští zelóti. A mohli jsme se také vykoupat v Mrtvém moři.

Poslední den uběhl velice rychle. Dopoledne jsme ještě naposledy procházeli obchody na hlavní jeruzalemské třídě, pak autobusem jsme projížděli Emaus, kochali se v Joppe, odkud je krásný pohled na Tel Aviv, ale kde se potkáte s minulostí před třemi tisíci lety. Nemohlj jsme pak vynechat procházku pobřežím Tel Avivu, abychom pak už za tmy z letadla zamávali této Svaté zemi. Úmyslně nepodávám podrobnější popis všeho, co jsme v Izraeli viděli a zažili. Odkazuji milé čtenáře na výborné články br. Ostroluckého, které vycházely na pokračování v Živých slovech. Nám, kteří jsme směli tuto cestu podniknout, jistě zůstane natrvalo hlukový dojem ze všeho, co jsme v této podivuhodné zemi viděli. Jak ještě plastičtěji budeme vnímat ty biblické události Starého i Nového zákona. Díky a chvála našemu Pánu!

Josef Vacek

Misionářem v Řecku

Ve dnech 28.-31.5.1993 navštívil Prahu Tom Meador s manželkou a synem. Přijel na pozvání bratří z Křesťanského sboru a zúčastnil se několika přednášek, besed a shromáždění. Tom Meador působí jako misionář v Řecku již několik let. Z jeho zprávy o stavu této tzv. "křesťanské země" vybíráme:

V Řecku žiije asi 10 milionů obyvatel, z nichž naprostá většina jsou příslušníci ortodoxní církve. Kostely však navštěvuje přibližně pět procent obyvatelstva. Pro mnoho lidí je příslušnost k církvi pouze zvykem, tradicí nebo loajalitou k rodině. V podstatě ani nevědí, čemu věří, anebo nevěří ničemu. Ortodoxní církev představuje v Řecku autoritativní moc, v některých směrech je dokonce mocnější než vláda. Kostely jsou prakticky v každém městečku či vesnici (v obcích s necelou tisícovkou obyvatel bývají často i dva). Stát se knězem je výhodné, protože každý z nich má zaručen státní plat. Těchto "státních zaměstnanců" zde působí tisíce.

Abychom pochopili, jak je možné, že ortodoxní církev má tak velkou moc, je třeba si uvědomit, že Nový zákon byl napsán v jejich jazyce - v řečtině. Řekové jsou na to velice hrdí. Pro ně není důležité, co říká Řím a ostatní křesťané, protože oni sami Bibli rozumí nejlépe (vždyť i apoštol Pavel pobýval v Řecku!?). Z tohoto důvodu v celé zemi nenajdete misionáře - prostě je tam jako v "křesťanské zemi" nepotřebují.

I v Řecku je určité procento (velmi malé) příslušníků jiných církví. Vyjádřeno číselně, protestantské sbory (hlavně evangelíci, baptisté, letniční, Církev Kristova), vyskytující se na izolovaných místech, mají asi 10 000 členů, z toho je věřících znovuzrozených lidí asi 4-5 tisíc. V Tessalonice, druhém největším městě, kde žije asi milion lidí, je asi tisíc protestantů, z nichž znovuzrozena je necelá polovina - asi 400 - 500 lidí.

Řečtí protestanté se dostali do země v první polovině 20. století z Turecka výměnou za Turky žijící v Řecku. O tyto evangelíky nestála ani církev ani vláda, proto jim vykázali zvláštní území a vydali tzv. proselytní zákony (s nikým se nesměli stýkat ani mluvit). Dnešní protestantské církve jsou pokračovatelé původní evangelické církve, která se rozštěpila.

Tom Meador působí v Řecku už osm let. Pobývá tam stále ještě jako turista, protože ho úřady jako misionáře odmítají (podstoupil i několik soudních procesů, kdy zažádal o řecké občanství - jeho předkové jsou řeckého původu, spor však prohrál, protože jeho matka se vdala mimo ortodoxní církev).

Práce v této zemi je velice obtížná. Téměř všichni lidé zde potřebují Boží milost, ale je téměř nemožné se k nim dostat. Tom Meador pracoval zprvu s jedním bratrem evangelíkem, který posílal lidem zdarma duchovní literaturu (Nové zákonky, brožury, poselství na kazetách atd...) Spolu také překládali publikace společnosti Radio Bible Class (např. kalendář Chléb náš vezdejší a další traktáty). Dnes br. Meador pracuje samostatně. Spolu se svým synem vydává každé 3 měsíce vlastní řecko-anglické evangelizační noviny (jejich náklad dnes činí 7000 výtisků, uvažuje se však se zvýšením tohoto počtu). Některé příspěvky píší sami, jiné překládají z různých křesťanských knih. Převážná většina článků je evangelizační, spasení je zde předkládáno z nejrůznějších zorných úhlů. V novinách se také zdarma nabízejí Nové zákony, knihy, kazety s patnáctiminutovým poselstvím... Pro řadu lidí (žijících na ostrovech

nebo na odlehlých místech) jsou noviny jediným svědectvím o Pánu Ježíši Kristu. Tímto způsobem se evangelium dostane k tisícům lidí. Jejich adresy získal Tom Meador z telefonních seznamů. Reakce čtenářů jsou různé, přicházejí odpovědi hezké i rozhněvané dopisy (měsíčně asi 200). Meadorovi posílají na jednotlivé adresy balíčky s objednanými tituly. Na osobní odpovědi téměř nezbývá čas. Několik spolupracovníků si vezme adresy lidí ze svého okolí a těm pak píší, případně je osobně navštíví. Takto vzniklo několik domácích shromáždění.

Kromě novin tiskne Tom Meador také evangelizační brožury. Většinou mají 32 stran a jsou zpracovány tak, aby upoutaly pozornost a daly se rychle a snadno přečíst.

Zasílání literatury je velmi dobrý způsob, jak v Řecku evangelizovat a neporušovat přitom zákon. Osobní kontakty a rozhovory nejsou dovoleny, ale číst noviny a brožury či poslouchat kazety s "kacířskými myšlenkami" zákon nezakazuje.

Tom Meador i jeho spolupracovníci jsou velmi vytíženi. Práce je mnoho a čas se krátí. Ale Pán je věrný a jeho dílo ponese ovoce. I tak se bratr Meador modlí, aby Bůh povolal do Řecka další lidi ochotné zvěstovat Pána Ježíše v této nekřesťanské křesťanské zemi.

Dary a služba

Prvou podmienkou šťastia, povedal A. Gide, je to, aby človek mal radosť zo svojej práce. Aj keď to nie je podmienka prvoradá, predsa je dôležitá, kvôli rovnováhe. Tak isto je to aj vo veci nášho duchovného poslania. Ak Boh mužom a ženám dal na rovine ľudskej smer ich povolaniu, o čo viac to bude platiť pre duchovnú oblasť! "Takto však Boh usporiadal údy v tele, každý jeden z nich, ako on chcel" (1K 12,18), určiac každému jeho funkciu a patričný dar. Keď sa dar a funkcia - určené sebe navzájom - stretnú, je tu radosť.

Niektorí kresťania sa nazdávajú, že čím je služba obťažnejšia a čím väčšmi sa rozchádza s našimi sklonmi, tým je záslužnejšia a teda zodpovedá Božiemu zámeru pri nás. Tu a tam sa dopočujeme, ako niektorí spoznali, že ich Boh posiela presne na také miesto, kam nechceli ísť a poveril ich práve takou úlohou, ktorá sa im protivila. To však značí podávať skreslený obraz o našom Bohu, predstavovať Ho ako bytosť, ktorá nachádza potešenie v tom, že sa môže postaviť do cesty našim túžbam. Áno, On nás môže podnecovať, aby sme premáhali svoje telesné sklony a dávali prednosť trvalým hodnotám, ale nikdy nepôjde tak ďaleko, aby sa staval proti hlbokým tendenciám, ktoré sám vložil do nás a ktoré nás majú usmerňovať k nášmu poslaniu v Cirkvi. Náš Boh je Otcom plným lásky a chce, aby sme Mu slúžili s radosťou (Ž 100,2).

A tak ten, kto dostal dar evanjelistu, cíti sa vo svojom živle, keď je v styku s neobrátenými, ktorým môže vyprávať o Kristu. "Učiteľ" ožije, keď môže vyučovať hlbokým pravdám o Božom pláne. Kto má dar milosrdenstva, je blažený, keď sa môže venovať ľuďom, ktorí potrebujú pomoc a povzbudenie.

Odkrytie vlastného daru sa deje tak, že poznávame svoje prirodzené dispozície, to jest naše spontánne reakcie na rôzne príležitosti k službe, pre ktorú môžeme byť povolaní. Preto je dôležité, aby sme sa príliš zavčasu neustálili, neustrnuli, ale skúšali rôzne druhy činnosti, aby sme objavili tú, ktorá najlepšie zodpovedá našim vlohám a sklonom.

(Výbez z knižky A. Kuena: Dary a služba, ktorá je v tlači.)

TO JE IZRAEL

Stretnutie s mesiášskymi Židmi

Po celé obdobie minulých dvoch tisíc rokov si kresťania mysleli, že jedinou formou Cirkvi Pána Ježiša je kresťanský zbor, v ktorom sú veriaci z pohanov aj zo židov. Veriaci židia by pritom mali opustiť všetko, čo súvisí so Starým zákonom. V súčasnej dobe sme veľmi prekvapení, keď sa stretávame s veriacimi Židmi, ktorí o sebe nehovoria, že sú kresťania. Kresťanstvo sa ako také zdiskreditovalo v očiach Židov, lebo v celom minulom období kresťania ich prenasledovali. Stačí spomenúť križiacke výpravy do Svätej zeme v 11. a 12. storočí - a so stopami ich "návštevy" sa môžeme aj dnes stretnúť na mnohých miestach v Izraeli, ale tiež holokaust počas 2. svetovej vojny, a pogromy v rôznych štátoch na svete.

A tak vznikajú iné zbory, tak zvané mesiášske. V celom štáte Izrael je ich okolo 40 a zhromažďuje sa v nich približne 4 000 veriacich Židov. Naše prvé stretnutie s mesiášskymi Židmi bolo v Haife, v stredisku Beth Jedidja (v preklade to znamená Dom Hospodinovho miláčka). Toto stredisko je na hore Karmel, kde sme boli milo privítaní, pohostení a kde sme mohli počuť o činnosti strediska a pohovoriť o mesiášskych Židoch. V Haife sú tri mesiášske zbory. Stredisko však slúži všetkým zborom a bolo založené spolkom AmZI zo Švajčiarska. V sobotu sa tu konajú vzdelávacie konferencie, biblické kurzy, stredisko slúži na zhromažďovanie veriacich Židov i Arabov, na rozhovy, na organizovanie evanjelizačnej práce.

Druhé stredisko sme videli v Jeruzaleme pri Jaffskej bráne v Starom meste. Neboli sme vnútri strediska, ale mali sme niekoľkohodinové stretnutie s bratom Toli Levi z tohto zboru v našom hoteli.

Z oboch stretnutí sme poznali, že títo mesiášski Židia majú zvláštne poslanie evanjelizácie mezi Židmi. Veria v Pána Ježiša Krista nielen ako vo svojho Spasiteľa, ale aj ako Mesiáša Židov. Vracia sa vlastne obdobie Prvotnej cirkvi, keď v zboroch boli Židia, ktorí v Ježiša verili ako v Krista, to znamená, v Mesiáša. Podobne ako apoštolovia a prví veriaci zo Židov, aj dnešní mesiášskí Židia dodržujú zvyklosti Zákona, platné pre Židov. Sú obrezaní a obrezávajú svoje deti, dodržujú židovské sviatky okrem Jom Kipur, ktorý predstavuje dobu Starého zákona, v ktorom najvyšší kňaz raz do roka vošiel do svätyne svätých a priniesol Božie odpustenie národu skrze krv zvierat, ktorou bolo kropené vo svätyne svätých. Mesiášskí Židia veria, že sú raz navždy očistení krvou Pána Ježiša, preto Jom Kipur z tohto hľadiska nesvätia. Pýtali sme sa, či v zboroch majú Pamiatku Pánovu. Odpoveď bola kladná,

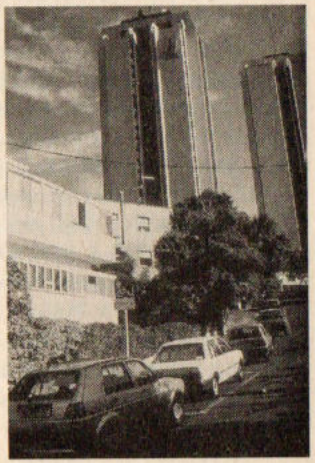

Na návšteve v Haife

áno, každú nedeľu. Sú pokrstení v meno Otca, i Syna i Ducha Svätého. Očakávajú vytrhnutie Cirkvi Pána Ježiša, ale majú iný pohľad na dobu a okolnosti, v ktorej Cirkev odíde z tejto zeme. Pretože sami prežívajú ťažkosti, mnohí nemôžu prísť do Izraela, keďže sú veriaci, a prežívajú spolu s národom nepokoje, napätie, ktoré v Izraeli panuje, predpokladajú, že Cirkev bude prechádzať spolu so svetom určitým súžením. Ich pohľad na mnohé biblické miesta je iný, hlbší, ako máme my. Uvediem aspoň niektoré z týchto pohľadov.

a) Poznáme príbeh Jákobovho zápasu z anjelom Hospodinovým pri potoku Jabok (1.Mojžišova 32,23-33). Ale mesiášskí Židia v tom vidia obraz dnešného Izraela, ktorý je stále tým starým Jákobom, a až prejde Jákobovým súžením, potom sa zmení na skutočného Izraela.

b) Pripomeňme si príbeh Jozefa a jeho bratov. Pri Jozefovej prvej návšteve svojich bratov bol nimi zavrhnutý, hodený do cisterny a predaný do Egypta. Pri druhom stretnutí v Jozefovej sláve za veľmi ťažkej hospodárskej situácie, keď jeho rodina prežívala hlad podobne ako ostatný svet, Jozefovi bratia poznali, kto je to ten slávny človek, poznali v ňom zavrhnutého brata, plakali pred ním a prosili o odpustenie. Tak musí aj dnešný Izrael spolu so svetom prejsť veľkým súžením, aby na jeho konci poznal Ježiša ako Mesiáša, ktorého otcovia zavrhli a nechali ukrižovať. Potom budú plakať, keď Ho poznajú prichádzajúceho v sláve, a keď zachráni verný zostatok Izraela a začne slávne kraľovať v Jeruzaleme nielen nad Izraelom, ale nad celým svetom.

c) Zvláštny je pohľad mesiášskych Židov na osobu Pána Ježiša. V knihe proroka Izaiáša, 41.-44. kapitole, je reč o Hospodinovom služobníkovi. Kto je týmto služobníkom? Je ním Jákob a Izrael (napr. 44,1), národ a Mesiáš. Podľa 42,1-3 a Matúša 12,18n ide o Pána Ježiša, na ktorom sa vyplnilo Izaiášovo proroctvo. Preto sa na Neho vzťahuje ono starozákonné Izrael. Priznám sa, že som nikdy takto nepremýšľal, že Pán Ježiš niesol vlastne meno Izrael, že sa s Izraelom stotožnil. Ale premýšľajme v tejto súvislosti ďalej:

- Anjel Pánov zjavil Jozefovi v Nazarete, že dieťa, ktoré sa Márii narodí, je vyplnením prorockej predpovede Izaiáša o znamení, ktoré Boh dá svojmu vyvolenému národu (Matúš 1,11, Izaiáš 7,14). Išlo o znamenie, ktoré malo dostať Judské kráľovstvo v čase napadnutia Jeruzalema izraelským a sýrskym vojskom. Panna počne a porodí syna - to bude znamenie, pretože také niečo sa ešte nikdy v ľudských dejinách nestalo. Tak Pán Ježiš bol vyjadrením Božieho zasľúbenia, On je pravý Immanuel - S nami Boh.

- Na Pána Ježiša sa vzťahovalo prorocké slovo Hozeáša (11,1) - "z Egypta som povolal svojho syna" (pozri Matúš 2,15). Vzťahovalo sa to ako na národ, ktorý Hospodin skrze Mojžiša vyviedol z Egypta, tak podobne aj na Pána Ježiša. Keď vidíte Judskú púšť, mnoho jaskýň v tejto púšti, alebo okolo Mŕtveho mora, pomyslíte si: či by nebolo pre Jozefa a Máriu s dieťaťom lepšie ísť niekde do dediny v blízkosti púšte, aby tam sa ukryli, ako bol ukrytý Ján Krstiteľ v Ain Karem? Prečo museli konať cestu okolo 300 km, aby sa ukryli pred Heródesom až v Egypte? Odpoveď je jasná - aby sa naplnilo Písmo.

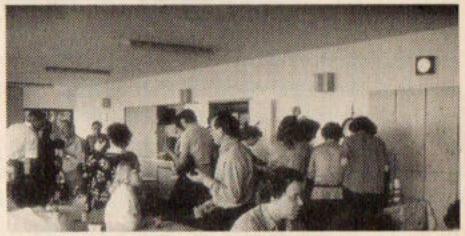

V stredisku AmZI nás pohostili

Pán Ježiš bol povolaný z Egypta ako Izrael.

- On sa potom ponoril do vôd Jordánu v miestach, kde Izrael prechádzal z Moábskej krajiny do zeme zasľúbenej. Prežil ako pravý Izrael toto ponorenie, čím naplnil "všetku spravodlivosť" (Matúša 3,15). Duch Boží Ho vzal na púšť, kde sa zdržoval 40 dní. Aj Izrael bol na púšti, ale 40 rokov. Pán Ježiš sám okúsil hlad a smäd, ako to okúsil kedysi národ. Aj tým sa stotožnil s Izraelom.

- A čo povedať o Pánovom utrpení na Golgote? 53. kapitolu Izaiášovho proroctva rabíni aj dnes vysvetľujú tak, že utrpenie v nej opísané sa vzťahuje na národ. Celé dejiny Izraela sú skutočne pretkané utrpeniami. Deportácie do asýrskeho (v roku 721 pr. Kr.) a potom do babylónskeho zajatia (v roku 586 pr. Kr.), rímska deportácia v roku 70, holokaust v rokoch 1941-45 a ďalšie pogromy - to všetko je možné dokazovať 53. kapitolou Izaiáša. Ale samotné Písmo - Jána 12,38 vysvetľuje, že sa toto proroctvo vzťahovalo na Pána Ježiša. On trpel tak, ako je napísané v 1. kapitole Izaiáša: "Od päty po hlavu nič zdravého na ňom, sama modrina a jazva a čerstvá rana..." (v.6). Prečo? Lebo vzal na seba hriech Izraela a trpel zaň v Božom súde. Tak Pán Boh môže s Izraelom "po tých dňoch" utrpenia a súdu uzavrieť novú zmluvu, keď na ich hriechy už viacej nebude spomínať a tak "celý Izrael" (verný zostatok) bude spasený v slávnom kráľovstve Kristovom. Teda to, čo písal Izaiáš o izraelskom národe, splnilo sa v plnej miere na Pánovi Ježišovi.

Mohli by sme si citovať ďalšie pasáže z prorockých kníh, napríklad z 2. kapitoly proroka Joela, a porovnávať s dnešnou dobou. Bolo by nám to k veľkému požehnaniu. Tak nám mesiášski Židia otvárajú oči mysle, aby sme hlbšie chápali Písma.

jos

Poznámka: Koncem listopadu 1994 se má uskutečnit další sedmidení zájezd věřících lidí do Izraele. Zájemci se mohou přihlásit do 30.8. na adrese vydavatelství A-ALEF.

ČO je pravda?

Pilát mu povedal: "Čo je pravda?" (J 18,38)

Istý významný lekár psychiater vyhlásil: "Z dvoch extrémov, že 2+2=4 a 2+2=6 si vyberám zlatú strednú cestu, že 2+2=5.

Tieto jednoduché aritmetické úkony lapidárne znázorňujú zmýšľanie súčasného ľudstva. Pravdou je bez výhrad, že 2+2=4, pravdou je, že Pán Ježiš Kristus zaplatil smrťou na kríži raz a navždy za hriechy celého ľudstva. To, že 2+2=6 už nie je v súčasnosti moderným. Od ateizmu sa v tejto poslednej dobe odkláňajú celé národy, naše nevynímajúc. Už nie je moderný ba ani pohodlný. Na školách sa zavádza náboženská výchova, podľa posledných údajov zo sčítania ľudu je len pár percent tých, ktorí "nie sú veriaci". Áno, vzďalujú sa od nezmyselnosti "že niet Boha", ale úplnú pravdu, to, že 2+2=4 stále nepochopili a nechcú pochopiť. Iste, výsledok "5" je bližší ku pravdivému "4", ale je takisto nezmyslom.

Polopravda nie je pravdou. Je toľko nábožensteiv, ktoré uznávajú Boha ako Stvoriteľa, ale nie Pána Ježiša ako dovršovateľa úplnej pravdy. Toho, ktorý nielenže vyrovnal Bohu na kríži svojou smrťou "dlh" celého sveta, ale i vstal z mŕtvych. Nik nie je a nikdy nebude ospravedlnený svou snahou priblížiť sa ku pravde, ak nepríjme túto pravdu celú. Ešte je ten čas... Čas hľadania otázky Piláta, na ktorú je po všetky ľudské veky iba jediná odpoveď.

ms

Přečetli jsme za vás . . .

Religiozita v Rusku

Religiozita vzrůstá - 40% se považuje za "věřící". Pověry a okultismus jsou v kursu : 56 % věří v astrologii.

Moskva (idea) - Po 70leté ateistické nadvládě vzrůstá v Rusku poptávka po náboženství všeho druhu. Počet těch, kteří se jakýmkoliv způsobem považují za "věřící", vzrostl od roku 1988 z 10 na 40 %. Vyplývá to z průzkumu analytického centra ruské Akademie věd v Moskvě. Výsledky zveřejnil časopis "Věda a náboženství". Podle průzkumu současně klesl počet těch, pro něž náboženství nehraje žádnou roli, z 25 % v roce 1990 na 14 %. Religiozita je ovšem mnohdy charakteru nekřesťanského: jen 24% dotázaných věří v Boha. V roce 1990 to bylo ještě 27 %. Pověry a okultismus jsou široce rozšířeny: 67 % jsou např. názoru, že je možno člověka "uřknout", 66% věří v telepatii, 56 % v astrologii, 46 % věří v existenci UFO. Každý třetí je přesvědčen, že existují sněžní muži, čtvrtina věří v mimozemšťany. V myšlení mnoha Rusů se slučuje víra v Boha s okultismem, jak sdělují vědci, zúčastnění na vyhodnocení průzkumu.

Na otázku po zdrojích informací pro jejich světonázorové přesvědčení uvádělo 39 % televizi a časopisy, 31 % světskou literaturu, 21% Bibli a jinou náboženskou literaturu. 21% uvádělo příbuzné a známé. Žel, jen 9% bralo náboženské informace z církevní stránky, buď v kázání anebo v hovorech s duchovními.

Našli Noemovu archu?

Archeológovia údajne objavili neďaleko turecko-iránskych hraníc, 25 kilometrov od Araratu, Noemovu archu, napísal anglický týždenník The observer. Archeológovia hľadajú archu už šesť rokov. Ne uvedenom mieste našli podi podobné teleso, ktoré je širšie než loď Queen Mary a má polovicu jej dĺžky. Odpočíva vo výške asi 3500 metrov, čo je pre loď krajne nezvyčajné. Do objemu lode by sa malo zmestiť asi 300 párov zvierat, ako sa spomína v knihe Genezis. Podľa tureckého archeológa Saliha Bayraktutna, vedúceho geológa Atatürkovej univerzity v Ankare, vek nálezu je asi 100 000 rokov. "Je to vyrobené ľudskou rukou a určite je to Noemova archa," tvrdí vedec. Nález sa nachádza pod horou AL Judi, ktorú spomína korán ako miesto odpočinku archy. (SME, 19.1.1994)

Tlak na kresťany vzrůstá

Tlak na křesťany v četných islámských zemích vzrůstá. Opatření sahají od vypovězení až po vraždy. V Nigerii byly v posledních 5 letech zavražděny tisíce křesťanů.

Platí to zejména pro Egypt, Sudán, Bangladéš a Indonésii. Vyplývá to ze zprávy vedoucího Evangelické misie Karmel Samuele Fehra (Schorndorf u Stuttgartu), na výroční konferenci díla, zaměřeného na islámské země. Křesťané, kteří svou víru veřejně přiznávají, jsou vypovídáni anebo zatýkáni a mučeni. V některých asijských zemích se pokoušela zejména fundamentalistická hnutí misionáře unášet a usmrcovat. V Iránu je jeden z domácích spolupracovníků misie Karmel žalován pro zvěstování křesťanské víry mezi muslimy. Podle Fehra musí počítat s trestem smrti. Ve vztahu k Nigerii hovoří vedoucí misie o

"ohnivé frontě" islámu vůči křesťanství. Neustále dochází k masakrování křesťanů a k ničení kostelů. V posledních pěti letech byly jen v severní Nigerii zabity tisíce pastorů, evangelistů a členů sborů v důsledku "svaté války", vedené muslimy.

(Die Wegweisung 10/93)

Kópia Biblie menšia ako necht

Na výstave kuriozít vo švajčiarskom Berne si môžete prezrieť i najmenšiu Bibliu na svete. Je síce menšia ako necht, ale napriek tomu je to verná a úplná miniatúra Starého i Nového zákona, takže sa právom dostala do Guinessovej knihy rekordov. Hoci jej majiteľovi ponúkali bohatí zberatelia kuriozít aj sedemčíselné sumy, svojho pokladu sa nemieni vzdať. Prísne bezpečnostné opatrenia majú Bibliu, ktorá sa dá čítať iba s poriadnou lupou, ochrániť pred zlodejmi, ktorých si najali chamtiví boháči. (Nový čas, 25.11.93)

Poznámka: Ako kuriozita je to iste zaujímavá. Bolo by však tragické, keby sme mali takúto malú Bibliu na našom nočnom stolíku alebo v srdci a v živote. (jk)

ZAIRE, africký pokrok

(jak jej prožil Matthias Willenbrecht)

Je to moje třetí cesta do daleké a přesto časem důvěrně blízké Zaire. Letím z Frankfurtu přes Řím do Lusaky (Zambie) a odtud vrtulovým letadlem do Ndoly na severu Zambie. Ze Ndoly mne odvezla Ruth se svou Toyotou. Po cestě silniční uzávěry s vojáky, vyptávajícími se stále Odkud a Kam, a když se dozvěděli, že návštěva přichází z Německa (zpravidla neříkali "z Německa", ale "ze země bílých"), následovala s železnou pravidelností otázka: "A co jste přivezli?" Traktáty anebo také bonbón, zátaras zmizel z cesty a my mohli pokračovat. Jen jednou jsme museli zaplatit "malou pokutu", abychom mohli pokračovat. Ruth je na hraničním přechodu známa, a tak jsme už po půlhodině měli všechna nutná razítka a podpisy v pasech. Unaveni jsme 9. 6. asi v 18.00 hod. dorazili do Likasi. V prvních třech dnech jsme pro zcela znečištěné vodovoní potrubí neměli vůbec tekoucí vodu. Moudrý misionář se však předzásobil a tak teď žijeme z kanistrů. Rezerva, tentokráte trochu jinak.

Seminář

Cíl je od prvopočátku jasný: seminář od neděle do středy pro veřejnost, od čtvrtku do soboty pro odpovědné bratry a sestry. Téma zprvu: Postoj k hříchu. Zásadně jsme pracovali pokud možno s obrazy. Tak jsme vzali vak, do kterého jsme nabalili kameny. Kameny byly popsány, jako např. lež, krádeže, manželská nevěra, lenost atd. Nejprve obraz znovuzrození: Všechny kameny byly z vaku vysypány, člověk mohl s ulehčením pokračovat svou cestou. Pak ale přichází zkušenost s hříchy - batoh se znovu plní kameny, poutník se hrbí a klopýtá. Pak nakreslíme příkop přes cestu: obraz zkoušek v našem životě. Pak zavoláme jednoho silného bratra z posluchačů. Má za úkol přeskočit s baťohem plným kamení přes příkop. Pokouší se, nedokáže to však. Slabší, žijící však v odpuštění, říká: s prázdným baťohem to není žádný problém.

Jiný obrázek: Učení a evangelizace patří k sobě jako dvě nohy jednoho člověka. Necháváme v asi 30m dlouhém sále závodit spolu dva bratry: jednoho jen na jedné noze (evangelizace), druhého tak, jak se to má, oběma nohama. Kdo zvítězí, je jasné. Možná, že tento kulhající obrázek bude mít co říci i u nás doma, i když tu bude asi chybět ta druhá noha.

Po obě neděle přišlo asi 300 návštěvníků, od pondělí (pro veřejnost) jsou zde pravidelně mezi 180 až 200 hosty a od čtvrtku je zde přesně 100 odpovědných. Proslovy

byly od 9,00 do 11,30 a od 15,00 do 17,30. Sestra Erika Dannatová převzala odpovědnost za obědy a denně o nás pečuje. Jsme za to velmi vděčni, protože Ruth je plně vytížena překlady.

V seminářích pro odpovědné bratry a sestry klademe důraz na to, aby byly pokroky viditelné, odpovědný křesťan musí být vzorem v pokoře, ve slovech i činech, v lásce i ve víře. Zaměstnávali jsme se konkrétními oblastmi jako zacházení s penězi, studiem Božího slova (Ezd 7,10), rodinou a prací.

Politická situace

Je velmi obtížné vylíčit politickou situaci. V mnoha oblastech je "africky normální". Přesto jsem však jeden problém prožíval výslovně bolestně, a to "otázku Kasajů". V Zaire žijí různé kmeny, jedním z nich je také kmen Kasajů. Kasajové jsou zhruba od počátku roku násilně vyháněni ze svých domovů, přišli v naprosté většině o zaměstnání a jsou zcela opovrženi. Politickým cílem Mobuta je nahnat všechny Kasaje do rezervace. A tak právě probíhá velké násilné přesídlení. V Likasi bydlelo mezi 50-70 000 Kasajů v ghettu. Řekl jsem "bydlelo"?

Někdy v prvních měsících tohoto roku: v noci někdo zaklepal na dveře a kasajský obyvatel je otevřel. Během hodiny musela rodina opustit dům a přestěhovat se do ghetta. Nešlo-li to dostatečně rychle, vojáci "pomohli". Rodiny si mohou brát jen to, co unesou. Při vysidlování dochází k přestřelkám, celé ulice jsou ještě dnes zpustošeny, zčásti ještě pod troskami leží mrtvoly Kasajů. Kasajská rodina přichází do ghetta - kdysi to byla obrovská louka. Dnes tam stojí těsně natlačeny tisíce chatrčí z kůlů a trávy. Přece aspoň něco z civilizace, nechali tam zavést několik vodovodních přípojek. "Nestarej se, vždyť jsou to jen Kasajové!"

Ve středu ráno byl ve shromáždění rozrozruch. Přenocovali tam také bratří a sestry ze vzdálenějších sborů, kteří navštívili seminář. Pod pláštíkem tmy se do shromáždění vplížila jedna kasajská žena. Co si teď mají starší počít? Jestliže ženu vyženou, bude nepochybně v nejbližším koutě surově zmlácena, pokud ji nepotká něco horšího. A kdyby se vládnoucí Katanžané dověděli, že ve sboru byla Kasajanka, mohlo by to mít nejhorší důsledky. Copak na nás na ulici denodenně nevolali lidé: "Nemáte náhodou v autě také Killulus (=červy, čestný titul pro Kasaje)?" Starší zvolil nejmenší zlo: zpravili guvernéra. Ten poslal vojáky, kteří měli ženu vrátit do ghetta...

V neděli odpoledne po shromáždění stály nad ghettem hustá oblaka dýmu. Vojáci bez jakéhokoliv varování zapálili chýže z trávy. Tak se podstatně zvýšila ochota Kasajů nechat se odtransportovat vlaky. Ulice se hemžily lidmi, kteří nosili svůj skrovný majeteček na hlavě. Jen pryč z moře plamenů. Příštího rána dokončí buldozery dílo zkázy. Zbytky popela se odhrnou. Kasajové opět bez domova leží se žalostnými zbytky svého majetku na druhé straně ulice. Většina z nich spala pod širým nebem. Ale první chatrče opět stojí. Do příště, než je vlak odveze do nejisté budoucnosti...

Likasi má asi 300 000 obyvatel. Většina bílých již dávno ukázala městu a zemi záda. Také z tuctu misionářských rodin zůstala jen jedna. Ovšem v následujících týdnech by se jedna nebo dvě měly do Likasi vrátit. A pak jsou zde ještě dvě německé bělošky. Bůh sám ví, jaké těžkosti musejí snášet. Zůstávají na místě, o němž jsou přesvědčeny, že je od Pána.

Koncem 1990 jsme dostali za 1,- DM 600,- Zairů. Aktuální kurs klesl z 18 na 16,6 milionů. Každý den v této zemi je pro nás bílé obrovskými útrapami. Jen na dvě věci je možno se stoprocentně spolehnout:

Na nespolehlivost Afričanů a na Boží věrnost.

Co zbývá? Duchovně jsem se teprve v Zairu naučil, co to znamená "pole zralé ke žni". Otevřenost pro Boží slovo je nepředstavitelná. Právě tak nepředstavitelný je ovšem nedostatek výuky ve sborech. Cítili jsme otevřená srdce během našeho kázání. Také bylo pro Afričany zcela samozřejmé, najít si celý týden pro seminář:

Zůstávají dvě věci:

Předně, některé věci Afričané registrují velmi přesně: "Poprvé (1990) jste přišli tři, podruhé (1991) jste byli ještě dva, a tentokrát jsi přijel sám. Zůstaneš také pryč?" Ne, chtěl bych se vrátit. Nalezl jsem přátele, bratry, kteří se mi stali nesmírně drazí. I pro Zaire platí otázka: "Koho pošlu?"

Dále: misionáři - a to nejen v Zaire - potřebují naše modlitby. Nemají na to právo? Cožpak nejsme **jedno** tělo? Potřebují také vnější projevy spojenosti. Zřejmě to nejhorší, co může misionáře potkat, je pocit, že spoluvykoupení doma na něj zapomněli.

(Die Wegweisung 10/93), připr. tp

Satelit v službe evanjelia

Kniha Satelit v službách evanjelia, zaujímavosti okolo satelitných prenosov evanjelizácie Dr. Billyho Grahama a speváka Cliffa Richarda vlani z Nemecka, je už na trhu. Je to kniha plná radostnej zvesti, farieb, faktov a svedectiev. Môžete si ju objednať aj v redakcii nášho časopisu.

jk

SLUŽBA VEDÚCA K ODSÚDENIU

Do rozhlasového štúdia zatelefonovala Marge: "Chcela by som sa iba spýtať, či je možné, aby sa kresťan, ktorý spácha samovraždu, dostal do neba."

Ani kresťania nie sú imúnni voči takýmto myšlienkam a želaniam. Zúfalstvo kresťana môže byť v určitom zmysle hlbšie, pretože od neho sa očakáva, že našiel riešenie pre svoje životné problémy. Kto poznal Boha a napriek tomu si nevie rady, kam inam sa má obrátiť o pomoc?

Možno z toho vyvodiť, že by mohol Boh zlyhať? Nie, riešenie problému je to isté: je to lož, čo nás uväzňuje. Preto oslobodenie nájdeme v pravde.... Ako sa kresťan môže dostať do takého hlbokého zúfalstva?

Marge bola kresťankou asi šest rokov. Spočiatku žila v nepretržitej radosti v Pánovi. Cirkev, ku ktorej patrila, kládla dôraz na "víťazstvo", - "ty a Ježiš zmôžete čokoľvek". "Jediný problém bol v tom," vysvetľovala, "že u mňa to nefungovalo. Šla som na bohoslužby, odkiaľ som odišla s povznášajúcim pocitom, ale na druhý deň som bola opäť v starých problémoch. Môj život sa stal striedaním oblačných výšok a priepastných hĺbok: samé nadšenie v zhromaždení a na druhej strane útrapy doma a v práci.

Kazatelia nás učili, že ak si nevieme rady s ťažkosťami, je to preto, že nekonáme správne. Všetci dôvodili, že ak študujete Bibliu, ak sa v dostatočnej miere modlíte, postíte, nezištne dávate, tak vás Boh ušetrí každého problému. No ja som predsa dávala, študovala som, modlila sa, postila a hľadala som Boha. Napriek tomu mám finančné problémy, som slobodnou matkou, zápasím s nadváhou, som zlostná. V čom je chyba? Učili ma, že keď budem konať správne, Boh to všetko vyrieši. Ale nevyriešil..

Toto všetko súvisí s otázkou zákona a milosti. Od pochopenia zákona a milosti závisí, ako celkovo pristupujeme ku kresťanskému životu. Príbeh Marge je príbehom človeka, ktorý žije pod zákonom...

Ďalej sa môžete dočítať v knihe B. George: Kresťanstvo pre všedný deň.

Zprávy ze sborů

Ostrava

Od 21.1.1994 již prožívá velikost Boží lásky ještě intenzivněji než tady na Zemi milá sestra **ANNA DIATKOVÁ**. V r. 1938 přijala Pána Ježíše do svého srdce za svého osobního Spasitele a jemu věrně sloužila 55 let. Se svým manželem V. Diatkou vytvořili v Ostravě rodinu ochotnou přijat s láskou do svého domu každého člověka za účelem šíření radostné zvěsti o záchraně člověka. Její nepřítomnost nepociťují jen její nejbližší, ale i široká veřejnost, lidé, kterým sloužila slovem i skutky lásky. Své milosrdenství jí Pán prokázal také tím,že splnil její touhu a povolal ji k sobě bez bolesti. Stalo se tak několik dnů před dovršením 83. roku života. MiDi

Púchov

Už len niekoľko dní nás delilo od konca roku 1993, keď z nášho zboru v Púchove odišla náhle do nebeskej vlasti milovaná sestra **MÁRIA ROSINOVÁ** v požehnanom veku 87 rokov. Keď v r. 1948 odovzdala celé srdce Pánovi Ježišovi, otvorila aj svoj dom pre veriacich. I napriek mnohým prekážkam bolo zhromaždenie v jej dome viac ako 30 rokov. Jej heslom bolo, že upratovanie po zhromaždení, poskytovanie nocľahu a pohostenia veriacim sú perly v korune, ktorú pre ňu pripravuje Pán. Veľmi milovala Bibliu, ktorú do posledného dňa života pravidelne viackrát denne so záujmom čítala. Veľa hodín trávila na prímluvných a oslavných modlitbách. Tichý a pokorný život tejto vzácnej sestry nám zostane dlho nenapodobniteľným príkladom.

Na pohrebnom zhromaždení 23.12.1993 Slovom Božím požehnane slúžili bratia Lešík a V. Azor z Fil. 1,21 a Zj 14,13. Veľmi sme vďační spevokolu zo zboru v Prievidzi za pekné piesne.

V "plnosti dní" si dňa 18.11. Pán Ježiš povolal do nebeského domova našu drahú sestru **ANNU ČMELOVÚ** zo zhromaždenia v Púchove - Hoština vo veku nedožitých 86 rokov. Viac ako polovicu svojho dlhého života, naplneného tvrdou prácou na poli, prežila spolu so svojím Pánom Ježišom. Prekrásne slohy duchovných piesní jej boli potešením a svedectvom pri prácach v chotári, či doma až do posledných dní. Cestu do zhromaždenia cez kopec merala za každého počasia a ročného obdobia. V slnečnom a mrazivom odpoludní na pohrebnom zhromaždení zvesť o nebeskej vlasti a ceste do nej pútavo zvestoval brat Vladko Azor. čj

Praha

Oznamujeme všem čtenářům, že původní pražské shromáždění se přestěhovalo z Žižkova, z kostela CČE na Prokopově 4 na Letnou. Nová adresa sboru je:

Na výšinách 1000, Praha 7, Letná (bývalý Dům mladých). Shromáždění se konají:
neděle: 9,30-10,30 - Památka Páně, 10,30-11,30 - zvěst Slova
čtvrtek: 18,30 - modlitební, 19,30 - biblická hodina
Zároveň oznamujeme, že br. Dr. Karel Kořínek se přestěhoval do Prahy a jeho současná adresa je: Dušní 4, Praha 1

Vzpomínáme na bratra **EDUARDA FOLAUFA**, který odešel k Pánu 28.10.1992 ve věku 83 let. I v pozdním věku mu leželo na srdci Boží dílo, misijní práce v Čechách, na jejíž podpoře se podílel. Byl důkazem, že Pán může používat pro své dílo každého, kdo má připravené srdce, bez ohledu na věk a fyzickou zdatnost. Je naším přáním, abychom mohli s radostí a vděčností Pánu vzpomínat na bratry a sestry, kteří nás sice už předešli do nebeského domova, ale kteří ze svého života zde na zemi vytvořili na Božím díle hodnoty, z nichž můžeme dodnes čerpat. pva

Praha-Stodůlky

Do redakce ŽS jsme dostali dopis z Prahy, z něhož zkráceně uvádíme:

Již v předprázdninové zprávě jsme psali, že nejbližším cílem pro následující období je vznik nového sboru v Praze 5 Stodůlkách. Dnes můžeme s radostí oznámit, že první shromáždění tohoto sboru se konalo v neděli 3.10.1993 v Základní škole v Brdičkově ulici. Pravidelná shromáždění se zde konají v neděli v 9,00 a ve čtvrtek 18,00. Tím v podstatě ukončila svou existenci Misijní skupina, neboť jedna její část zůstala na Žižkově a druhá začala pracovat ve Stodůlkách.

Společnými silami spolu s bratřími ze Žižkova jsme zorganizovali několik prázdninových pobytů, na které bylo pozváno mnoho dětí ze Stodůlek. Pod vedením Jaroslava Lormana proběhly dva týdenní tábory pro děti do 8 let, pod vedením Martina Skořepy (Karlovy Vary) a Ladislava Petreckého (Mšené Lázně) se uskutečnily tři desetidenní tábory pro děti 8-12 leté a pod vedením Marka Volejníka a Petra Vaďury proběhly dva třináctidenní tábory pro děti 12-15 leté. S mnoha dětmi máme další kontakty.

O prázdninách se uskutečnily i dva týdenní misijní pobyty.

Od počátku září jsme připravovali vznik nového sboru. Probíhala mnohá jednání starších, připravovali jsme materiální zabezpečení. Už v červnu jsme dostali do bezplatného pětiletého pronájmu třípokojový byt ve Stodůlkách, v němž je sídlo sboru, kancelář, klubovna, sklad inventáře a jedna obytná místnost pro správce. Byt spravují manželé Polákovi a adresa bytu je: Křesťanský sbor, Seydlerova 2152, 155 00 Praha 5 Stodůlky. Telefon do sboru je 56 14 302.

Od září se rozjelo opět několik klubů pro děti. Celkový počet dětí odhadujeme na 40. Během podzimních prázdnin uspořádaly kluby dětský pobyt v Ledči nad Sázavou, kterého se zúčastnilo i mnoho dětí ze ZŠ v Řeporyjích, kde působí Eda Polách jako učitel chemie, fyziky, matematiky a francouzštiny.

Mimo pravidelná shromáždění pořádáme ve Stodůlkách setkání pro maminky s dětmi (dopoledne), čtení Janova evangelia určené nevěřícím a hledajícím lidem, pravidelně se scházíme na sborové hodinky, bratrská setkání a porady starších. Chceme pořádat biblické kursy. Společně se sborem na Žižkově se chceme scházet každou pátou neděli, jednou za měsíc se schází společně starší obou sborů. Společně pořádáme jednou měsíčně misijní pobyt. Na těchto víkendech se značnou měrou podílí i věřící z karlovarského sboru (do něhož Pán přidává nové duše. V posledních měsících zde uvěřilo několik lidí ze střední generace. Modleme se za tento sbor, neboť žeň je zde mnohá, ale dělníků je málo).

Misijní práce ve Stodůlkách spočívá vedle práce s dětmi a jejich rodiči hlavně v návštěvách lidí, jimž jsme při předchozích akcích poslali literaturu a kteří se zúčastnili naší ankety v květtnu a projevili v ní o něco zájem. Navštěvujeme tedy jednotlivce, zveme je do sboru, nabízíme ke koupi další knihy.

Vstoupili jsme do spolupráce s firmou Florsalon, která má ve stejném bloku, ve kterém je náš sbor, knihkupectví. V tomto knihkupectví se budou mj. prodávat také knihy z nakladatelství A-Alef, Jami a Etics.

Na zimu chystáme opět přednášky a veřejné videoprojekce. Chceme se představit ve zpravodaji Jihozápadního města. Těžiště naší práce však je v kontaktech s jednotlivci.

Chtěli bychom tímto dopisem poděkovat za všechnu Vaši pomoc. Děkujeme za modlitby, rady i jinak projevený zájem o dílo, které je zde konáno. S vděčností jako od Pána přijímáme od mnoha z vás také finanční příspěvky na misijní práci. Vzhledem k tomu, že náš sbor není početný a je mezi námi řada nevýdělečných osob, byla nám vaše pomoc vždy velkým povzbuzením. Chceme zvěstovat evangelium a věříme, že se Pán postará o úhradu nákladů spojených s touto činností. Prosím, modlete se za toto dílo. Ať naše evangelium nezáleží toliko v slovu, ale i v moci, v Duchu svatém a v jistotě mnohé.

Za sbor ve Stodůlkách: M. Petrák, P. Vaďura, J. Lorman, D. Píš a E. Polách.

Spolu s našimi milými ve Stodůlkách chceme sdílet jejich radost z možnosti spolupracovat na zvěsti evangelia. Přejeme jim Boží pomoc a požehnání. Pro ty z nás, kde chtějí přispět finančně na jejich práci, uvádíme číslo účtu: 5112657-018/0800 a název účtu: Křesťanský sbor v modlitebně CČE, peněžní ústav: ČS, a.s. Praha.

Vsetín

Oznamujeme změnu telefonu. Nové telefonní číslo na sborový dům je 0657/2930. Telefonní číslo 8391 bylo přiděleno soukromému bytu. Zároveň oznamujeme změny v začátcích shromáždění ve Vsetíně: Neděle: L - 9,30, E - 10,45. Prosíme, abyste si laskavě opravili ve svých seznamech.

Karolinka

Shromáždění v Karolince se překládá na sudé středy od 17,00 hodin.

Valašské Meziříčí

Dne 3. 1. 1994 byla nebeským Otcem odvolána z této dočasné pouti ve věku 84 let sestra **ANNA PŘEVOROVÁ** z Valašského Meziříčí. Pohřeb se konal 7. 1. 1994 na hřbitově v Krhové.

Brno

Brněnský sbor kompletuje ročníky kalendáře CESTOU ŽIVOTEM. Obrací se s touto prosbou na čtenáře Živého slova: kdo by mohl darovat některé kalendáře ročníků 1933 až 1941, ať je zašle na adresu: Lubomír Vágner, Vodova 70, 612 00 Brno 12.

Handlová

Brat a sestra **POLIAKOVÍ** z Handlovej patria po mnohé roky Pánovi a v päťdesiatich rokoch bývalo v ich dome zhromaždenie, na ktoré radi spomínajú. Milý brat sa 24.12. 1993 dožil 85 rokov. On i jeho manželka svojou vernosťou zotrvávajú príkladom verného chodenia s Pánom. Ich tichosť a srdečná láska k Božím dietkam prináša mladým i tým skôr narodeným povzbudenie a posilnenie. Ich práca nie je daromná v Pánovi. Prajeme

im, aby Božie požehnanie ich naďalej obohacovalo, pretože ono neprináša trápenie (Prísl 10,22). vsch

Redakční:

Dne 22.1.1994 se ve Vsetíně konalo pravidelné setkání ediční skupiny, která jednala o problematice vydávání křesťanské literatury.

Pokud jde o časopis **Živé slovo**, bylo dohodnuto, že bude i nadále vycházet jako společný časopis vydávaný pro Českou i Slovenskou republiku. Byly dohodnuty zásady financování a expedice do obou republik. Odpovědným redaktorem časopisu se stává bratr Tomáš Pala, když br. Ostrolucký požádal o uvolnění z této práce, kterou jako redaktor a později jako odpovědný redaktor konal od vzniku časopisu v r. 1969.

Povšimněte si prosím v této souvislosti změn v tiráži časopisu, kde je uvedena změna redakce i a kde jsou adresy obou administrací - zvlášť pro obě republiky. Objednávky a expedici pro jednotlivé státy budou zajišťovat příslušné administrativy a platba se bude provádět v měnách příslušného státu.

Kalendář Cestou životem změní název na **Cestou života** (aby název byl shodný pro oba jazyky a nevznikal na Slovensku dojem, že jde o českou tiskovinu). Prosíme bratry, kteří chtějí přispět do kalendáře svými články, aby tak učinili nejpozději do 31.7. (první část) a 15.8. (druhá část). Později dodané články budou přesunuty na další rok. Redaktorem české části je br. Petr Zeman, slovenské části br. Matúš Koša. Ti, kdo mají možnost své příspěvky napsat na počítači, nechť se prosím řídí pokyny, které vydal bratr Petr Zeman a které jsou k dispozici buď u něj nebo v redakci časopisu Živé slovo. Pomůžete tak usnadnit redakční práce na kalendáři. Pokud má někdo z autorů specifický požadavek na článek k určitému datu (např. Nový rok, závěr roku, článečky k vánocům, k velikonocím, k určitým význačným jubilejím a dále články na neděli), prosíme, aby to vyznačil v průvodním listě.

Dále bratří projednali stav připravované publikace o historii sborů (měla by vyjít během příštího roku) a ediční plán vydavatelství A-Alef.

Vydavatelství A-ALEF Ostrava informuje:

Jsou k dispozici tyto nové publikace:

1. **Slyšet a přijmout - Konečná J.**

Životní příběhy ženy, která uslyšela volání Spasitele a přijala Jej jako svého Pána. Je výpovědí o tom, jakým způsobem může Bůh vstupovat do našich životů a jakou silou je převrací. 48 stran A5, cena 28 Kč.

2. **Na hrnčířském kruhu - Garajová Z.**

Sbírka básní je rozdělena do čtyřech částí. Autorka ve svých verších vydává svědectví o své víře a zápasech, především však o Tom, který ponese "slabou ovcí svou" a dovede k cíli. 64 stran A5, cena 28 Kč.

3. **Peklo skutočne existuje? - Pache, R. (slov.)**

Biblický pohled na existenci člověka po smrti. 48 stran A5, cena 30 Kč.

4. **Evangelium celému světu - 4. sešit**

Zpráva o misijní práci v Latinské Americe. 96 stran A5, cena 20 Kč.

Odběratelé na Slovensku mohou platit v Sk poštovní poukázkou "C" na adresu administrace tohoto časopisu.

Zachráněný záchranář

22. březen byl právě takový den jako každý jiný. Probudil jsem se krátce po půlnoci, aniž bych si uvědomil, že mám Bohu poděkovat za to, že i tento den "jest den, který učinil Hospodin" (Ž 118,24). Pracoval jsem tehdy v záchranné službě leteckých sil. Ten den jsem měl sluužbu u ostrova Bornholm. V jednu hodinu po půlnoci jsme dostali hlášení, že na německé pobřežní lodi došlo k výbuchu a následně k požáru. Z lodi bylo nutno evakuovat jednoho muže. Po chvíli letu nám vysílačkou oznámili, že námořník zemřel. Otočili jsme letadlo a vraceli se zpět na základnu v Ronne. Po chvíli se znovu ozval hlas z rádia, který nás žádal, abychom znovu letěli k poškozené lodi a potvrdili, že námořník je skutečně mrtev. Vál silný vítr, vlny na moři byly o něco větší než obvykle a k tomu hrozná tma. Vzhledem k těmto okolnostem nebylo možno vysadit na poškozenou loď lékaře. Zavěsil jsem se tedy sám na lano a nechal se spustit na palubu. Pokus nebyl úspěšný. Lano se zamotalo a já se dostal pod záchranný člun. Táhlo mě to pod člun. Zoufale jsem zápolil, abych se osvobodil... V poslední chvíli mě vytáhli z chladné vody úplně vyčerpaného. Ani nevím, kolik slané vody jsem spolykal. Cítil jsem se bolavý a vyčerpaný - ale přesto vděčný. Po takovém doteku smrti jsem si uvědomil, jak cenný je život. Pochopil jsem, že Bůh má s každým člověkem svůj záměr - i se mnou. Jak je jen možné, že mnozí prošli většími zkouškami, ze kterých vyvázli, a přesto nepoznali zachraňující Boží ruku?... Když jsem se vzpamatoval ze šoku, zjistil jsem, že mám poraněná ramena. Kolegové mě dopravili do nemocnice, kde se lékaři rozhodli pro okamžitou operaci.

Zmocnil se mě strach. Před očima se mi jako na obrazovce promítal můj uplynulý život. Kdybych v něm takto dál pokračoval, pak bych beznadějně propadl. Prosil jsem Boha o milosrdenství a o ještě jednu příležitost, kterou využiji ke službě bližním a k oslavě jeho jména...

... Ze sousedních dveří se ozývaly ženské výkřiky: "Pomoc, pomoc!" Kdo je to? Chtěl jsem na tu ženu zavolat, aby volala k Pánu. Ale byl jsem příliš slabý. Mám zemřít? Ale tolik lidí ještě neslyšelo evangelium! Zkoumal jsem své srdce. Proč chci žít? Abych byl úspěšný, dosáhl význačné postavení, vydělal si peníze?

Nebo chci sloužit Pánu a svým bližním?

Operace dopadla dobře. Když jsem se probudil, stáli u mé postele dva bratři, drželi mě za ruce a modlili se za mne. Chtěl jsem jim něco říci, ale bolest a narkóza mi v tom zabránily. Jasně jsem pochopil, že Bůh mě vyučil během těch desíti minut, v nichž visel můj život na vlásku. Co jsem prožil, se nedá popsat slovy. Po mých tvářích stékaly slzy. Pán mě zachránil a daroval mi život. Ptal jsem se sám sebe proč?

..."A budete mi svědkové", řekl Pán Ježíš. Uvědomil jsem si, jak veliký je náš dluh k tomuto světu, jak jsme neteční a lhostejní k lidem, kteří nikdy neslyšeli zvěst evangelia..." Pochopil jsem, že tím vším mě Pán Bůh provedl proto, abych si uvědomil odpovědnost za svůj život, svou odpovědnost Bohu i bližním.

Tady končí úryvky z vyprávění bratra Ole z Dánska, do jehož života zasáhl Pán tímto předivným způsobem. Po svém uzdravení a návratu z nemocnice už nenastoupil zpět do svého občanského povolání v dánských leteckých službách, ale stal se pilotem bratrské misijní společnosti, která vysílá své pracovníky se zvěstí evangelia do nejodlehlejších koutů našeho světa.

hk